

Jan Vaš

Nemocné ego, nejrozšířenější choroba

„Nejvyšším štěstím myslícího člověka
je poznatelné poznat
a nepoznatelné klidně respektovat.“

Johann Wolfgang von Goethe

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Bohu, že mi bylo, v souladu, s Jeho vůlí dovoleno napsat tuto knížku.

Děkuji svému průvodci i jiným bytostem z duchovního světa, že mě provázeli v průběhu psaní i této knížky.

Děkuji svojí rodině za vytvoření podmínek potřebných pro psaní, zvlášť však děkuji své manželce Věře za její posilující přístup, trpělivost a toleranci, která mi vše usnadňuje.

OBSAH

Slovo úvodem	7
Sami sobě	10
Naše prostředí	17
Závislost	19
Ovlivňování ega	22
Náboženství a ego	32
Věda a náboženství	49
Prameny mysli	55
Nemocné ego	64
Sebevědomí	72
Prameny informací	76
Svobodná volba	79
Pro uložení do podvědomí	83
Otče, volám k Tobě	84

Milí čtenáři,

světlem na cestě k šťastnému a radostnému životu, provázeného harmonií, láskou i pokojem, je vědění i poznání. Důležité poznání je, že jedině aspekt duše může ukáznit mysl a dovést nás k člověčenství a bezbolestnému provázení životem. Pro duši je podstatná čistota myšlení, nikoli směr, víra, náboženství či vzdělání. Jedině různost nám vytváří podmínky k růstu duše a čistotě mysli. Náboženské argumenty jsou druhotné prožíváme-li lásku, ticho, pokoj bez ohledu na víru, do které se „odíváme“. Ani odměna, ani trest nejsou věčné, stejně jako zlo a dobrota. Proto neexistuje věčné zatracení, které hlásá náboženství, vylučovalo by to dokonalost Boží a dokonalost je podstatou Boží jako Lásky. Pravá oddanost, důvěra, láska i pokora a dobré vztahy s ostatními začínají především v našem srdci. Ti, kteří odmítají duchovní život, se dobrovolně vzdávají poznání srovnatelného se slepotou nebo ztrátou zraku. Na to, jakým způsobem dosáhnout svého i nečestným způsobem, jsou dnes školy. Užijeme-li jako nástroj lásku a její neodlučitelné vlastnosti, jakými jsou smířlivost, tolerance, snášenlivost, vstřícnost, ohleduplnost, úcta, laskavost a podobné, vykořeníme ze sebe strach a jeho přívlasky. Jsme-li v harmonii s okolím a vnitřně vyrovnaní, jsme zdraví a mysl je naplněna pohodou. Na první pohled se může vše níže popsané zdát trochu kontroverzní, ale v podstatě chci poukázat na to, že se není třeba učit novým věcem, ale zničit v sobě všechno zlé, škodlivé, co jsme převzali ze svého okolí, ať vědomě či nevědomě. Bůh nám nikdy v ničem nebude bránit, proto nenese žádnou zodpovědnost, jak je mnohdy z neznalosti viněn. Dal nám absolutní svobodu. On ano. Věřím, že stejnou svobodu nám jednou poskytne i tento svět, ve kterém tady žijeme, který si sami vytváříme, kterého jsme sami tvůrci. I toto poznání ať Ti, milý čtenáři, posiluje radost žít.

Autor

SLOVO ÚVODEM

Tato knížka se týká více nebo méně každého čtenáře už proto, že popisuje ego coby souhrn přijatých charakterových vlastností, které nám určují veškeré naše reakce i volbu vlastní obrany. Pojem ego je zavedený psychologií, která se nás snaží přesvědčit, že je naším Já. Psychologie původně byla součástí filozofie a v tomto smyslu se za zakladatele pokládá Aristoteles – spis O duši. Dnes je psychologie více vnímaná jako oblast medicíny a tváří se, že postihuje všechny duševní jevy na všech úrovních života člověka. Z lékařského hlediska však psychologie řeší pouze naše malé já odvíjející se z rozumu a duchovno, patřící rozumu i duši, zůstává neřešeno, protože duši jako takovou somatická, školská medicína nezná ani neuznává. Tady vzniká mylné přesvědčení, že se léčí duševní stav pacienta, a přitom se řeší, zasahuje všemi možnými způsoby jenom do činnosti mozku, čímž se ovlivňuje pouze myšlení, vnímání, vědomí i podvědomí. V každém případě je to zasahování do našeho já – ega. Různé psychotropní léky působí pouze na organismus, lépe řečeno na mozek, a ovlivňují myšlení a vnímání. Nikdy přímo nepůsobí na duši, (až na některé výjimky, např. při užívání drog, kdy dušička z takovéhoho prostředí raději „vystřelí“).

Každému člověku život řídí ego. Je to náš nepravý průvodce, ředitel, komentátor i kritik v jedné osobě, který z nás dělá herce, trpitele, ale i vůdce nebo falešného služebníka. Řídí náš život tak dlouho, pokud naše vedení nepřevzme vyšší Já – patřící duši. Právě tento přerod od života řízeného egem k životu řízenému našim skutečným Já, tím čím skutečně jsme, je procesem pravého duchovního uzdravení, duchovním životem. Člověk se nastane lepším, duchovnějším jenom tím, že buší do Bible. Musí se znovu „narodit“, tak, že po jistých zkušenostech vytrídí zrna od plev a plevy spálí, aby neměl možnost návratu, anebo se svěří do rukou skutečného léčitele duše, učitele, mistra, kterého vybírá „srdcem“. Zda naše volba byla správná, nezáleží

na tom, co je nám vnuceno v podobě nového názoru, nového přístupu i v novém směru, ale na uzdravení ega. Protože:

ZDRAVÉ EGO POUKAZUJE NA VYROVNANOST
OSOBNOSTI, HARMONII, COŽ V PODSTATĚ ZNAMENÁ
SOULAD MYŠLENÍ S VYŠŠÍ DUCHOVNÍ ROVINOU.

SPRÁVNÉ, ZDRAVÉ MYŠLENÍ VEDE KE SPRÁVNÉ MLUVĚ,
SPRÁVNÝM ČINŮM A SPRÁVNÉMU ŽIVOBYTÍ,
COŽ JSOU TŘI FAKTORY,
KTERÉ ZDOKONALUJÍ MRAVNOST ČLOVĚKA.

K vyrovnání dynamické povahy, a tím i ke zklidnění životního stylu, dochází leckdy až v pozdějším věku, kdy už vidíme věci s větším nadhledem a pochopením. Zbavujeme se netrpělivosti, hádavosti, panovačnosti a svéhlavému vystupování i otevřenosti, někdy až brutální, ale bez zlého úmyslu. Přijímáme disciplínu a sebeovládání pomocí tří faktorů.

Prvním je **správná mluva (vyjadřování)** podmíněná **nazíráním** – začíná poznáním sebe sama, tak, jaký člověk skutečně je; vede ke správnému myšlení s laskavostí a neublížováním, které jsou opakem sobectví, nenávisti a krutosti – i v uvedeném pořadí.

Druhým faktorem jsou **správné činy** podmíněné **správným úsilím** – zabývá se vyloučením špatných stavů a rozvojem dobrých stavů u sebe. Stav, ve kterém se nacházíme, kopíruje naše dosavadní přístupy myšlení i chování. Z něj lze usoudit, zda převažovala negativní, anebo pozitivní stránka věci. Z tohoto úhlu pohledu můžeme vidět negativní myšlení a konání jako „pochodeň, osvětlující cestu do pekla“. Mravní a intelektuální vlastnosti jsou nosným pilířem našeho úspěchu. Úmyslně jsem nepoužil slovo morální, jelikož morálka se odvíjí vždy od většinového názoru ve společnosti, a v dnešní době je tento většinový názor pokřivený, stejně jako hodnotově nízký, díky „vyspělé“ společnosti tržního mechanismu, kde nejvyšší

hodnotou jsou peníze. Kdežto mravním se rozumí všechno, co prospívá hlavně ostatním, a to našim přičiněním.

A to jsme u třetího faktoru **správné živobyті** podmíněné **počestným přístupem** – rozumí se tím každá činnost pro ostatní, která jim prospívá, ale nepřivádí je do závislosti či obtížných životních situací. Je prosta zneužívání slabosti i nevědomosti druhých.

SAMI SOBĚ

Každý jistě touží po zdravém a šťastném životě bez trápení jakéhokoliv směru. Co naplní předpoklady pro takový život? Víra, vědění a poznání. Většina lidského utrpení se odvíjí z nedostatku vědění, malého poznání a chybného nebo zavádějícího myšlení a konání. Vědomě jsem neuvedl nedostatek informací, protože dnes je svět přesyten zavádějícími informacemi, cíleně jsou zkreslené či neúplné slouží k manipulaci, ovládnutí ostatních a zneužívání k nečestným ziskům. Velmi často na to doplácíme nejenom finančně, ale mnohdy platíme i tím nejdražším – svým zdravím. Ale zpět.

Pracovitý, skromný, ušlechtilý člověk dokončí co začal. Pracujeme-li, a přitom se nevypínáme, máme-li zásluhy, a přitom to nepovažujeme za ctnost, to je vrchol velkomyslnosti. Vrchol velkomyslnosti hovoří o těch, kdo se svými zásluhami pokorně sklánějí před druhými, kdo je tak skromný ve své svrchované ctnosti a ve své nejhlubší pokoře, ten je schopen nejvíce zachovat si svoje postavení, aniž se cítí ohrožen.

Co je nezbytné dodržet k prožívání ráje na Zemi? Důsledně respektovat Boží zákony a naše myšlení i činny ať provází laskavost, vstřícnost, tolerance i trpělivost. Proložíme-li naše činy slovy uznání, zdvořilostí a láskou, nemůže se stát žádná chyba. Je to jen zvýšená opatrnost a použitím ji můžeme jen získat na vzájemné snášenlivosti a šíření radosti i pokoje ve svém okolí. Kdo využívá takovou opatrnost ve svém jednání, nemůže nic ztratit. Není utopií „Zlatý věk“, kdy se lidem s čistým srdcem otevře pradávné vědění (přístup k akašické knihovně), doba, kdy prostřednictvím lásky a dobra se zbavujeme nemocí a všech projevů zla a odměnou je přístup k univerzu, k pravdě i radostnému bytí. Je vůbec možné se vyhnout utrpení? Určitě ano. Dokážeme-li jít cestou Kristovou a neohrozit přitom pozice a postavení mocných tohoto světa. Nechme je, prosím, žít,

není jim co závidět, nyní, ani v životě příštím. I když pro mnohé je nepředstavitelné předpokládat, že škodlivý postoj a přístup chamtivých, slávychtivých a ctižádostivých lidí zmizí samovolně. Není náhodou, kdo stojí v pozici vládce, ať milovaného, či trpěného.

Člověk se těžko brání prospěchu, závisti, lakotě, nenávisti dokonce i v podmínkách seberealizace, pokud je oddělen od pradávných znalostí. Proto se nám může jevit tato civilizace jako neúspěšná, odsouzená k zániku. Nasvědčuje tomu mnoho varujících faktů. Nad Zemí, zejména Ruskem, tichomořím i USA se vznáší negativní energie (aura). Lidé si zde „vychutnávají“ kriminální případy, zavádí se kult násilí v akčních filmech i pro děti, podvod a násilí se přijaly jako životní norma a nepřipouštíme si varující katastrofy, které nám mají být mementem i mezníkem ve změně k lepšímu chování. Ale o tom později.

Způsoby boje o mocenské pozice časem přesáhují všechny meze lidské etiky. Nelze to nazvat jinak než zločinem, ale v období zvůle a bezpráví to prochází. Zabije-li vrah svoji oběť za účelem získání jeho majetku, je to odsouzeníhodné a tento člověk se tak odepíše navždy u všech zdravě smýšlejících obyvatel. Stane-li se obdobná situace v několikanásobném počtu v období války, jsme ochotni prohlásit vrahy za hrdiny země. Vlastní země nazývá bojovníky za svá práva vlastenci. Ve válce jsou nazýváni partyzány. Partyzán je označení pro člověka, který se v rámci nepravidelných ozbrojených složek účastní odboje, občanské války nebo jiného konfliktu, sám či v malých polovojensky nebo i vojensky organizovaných skupinkách. Není pochyb, že se dopouští i zabíjení, přesto je vyznamenáván i dáván za příklad. Dnes se v drtivé většině k těmto „partyzánům“ vyjadřujeme jako k teroristům. V podstatě konají stejně jako v předchozích válkách, ale stav a okolnosti dnešní doby je donutily používat jiné prostředky. Jakékoli násilí je trestuhodný čin a takový i zůstane, byť je prezentován i obhajován různými způsoby. Nezáleží na náboženství, národnosti, barvě pleti ani na tom, čemu, komu věříme, pro nás je důležité si uvědomit, že dopouštíme-li se

bezpráví, krutostí a zvěrstev, vytváříme si karmické příčiny, které nás donutí prožít si obdobné utrpení. Je pro celý svět naprosto nepodstatné oháníme-li se Biblií, Koránem anebo se hlásíme k ateistům, důležité je, a vždy bude, kolik lidskosti, pochopení, tolerance, snášenlivosti, vstřícnosti i lásky prokážeme lidem, s kterými přicházíme – ať přímo či nepřímo – do kontaktu. To je poctivé měřítko. To je viditelné a nezávádějící, stejně jako rozhodující. Určitě k porozumění tomuto tvrzení není zapotřebí duchovní zralosti, stačí zdravý rozum, zdravé smýšlení.

Zatížení břemenem své dokonalosti, náchylní k zveličování argumentů a slepost k lidskému utrpení vždy vedou k používání odporných prostředků, které jsou nepřijatelné i neomluvitelné civilizovanému člověku. Rozumné je položit otázku: „V čem spočívá světská a nadpозemská spravedlnost?“

Světské zákony slouží jako ochrana před zlem a k trestání viníků. Vyjadřují většinou přijaté „normy“ společnosti, usnadňují prosazování vůle mocných a „pomáhají“ udržet poslušnost. Jsou postaveny tak, aby vynutily poslušnost i tam, kde je to i v rozporu s vnitřním přesvědčením, ale ku prospěchu někoho. Udržují určitý stupeň závislosti a připoutanosti, zbavují vnitřní svobody. Světské zákony potřebují žalobce i soudce. To znamená – chrání vždy někoho proti někomu. Kdežto zákony Boží jsou funkční na principu rovnosti, neomylnosti a nezávislosti. Jejich naplnění není podmíněné žalobcem ani soudcem. Před překračováním Božích zákonů, která nejsou v rozporu s logikou, nás má chránit pouze svědomí a intuice patřící naší duši – vyššímu Já. Duchovno má vlastní obranný systém, který dovoluje zvítězit dobru nad zlem. Jako motiv přivádí vyšetřovatele k viníkovi, tak příčina vede k důsledku, je zákon Boží na Zemi a neplatí po smrti. Proto není nikdy správné dělat zle, aby přišlo dobro. Mějme na paměti, že nás nemůže postihnout žádná nepřijemnost, pro kterou jsme svým myšlením či konáním nevytvořili podmínky. Náš pohled na věci by měl směřovat vždy ke světlu pravdy a potom náš stín bude za námi. Jedině tak naše myšlenky a skutky bude provázet laskavost, trpělivost

a nebudeme druhým přinášet bolest, utrpení a posilovat v nich strach a nenávisť. Není vůbec důležité co člověk zná, k čemu se hlásí, ale jak se chová k lidem s kterými přijde do kontaktu, jak se chová k ostatním. V dnešní době tržního mechanismu si málo uvědomujeme, že smyslem života není uspokojování sobeckých zájmů, ale vytvoření takových podmínek, kde duše žije lépe. Ano duše, nikoliv člověk, protože hovořit o lidech v tomto slova smyslu rozumí se žít lépe v materiální hojnosti. Bůh si nepřeje, aby jediná z duší zahynula, a proto je nám poskytováno mnoho příležitosti k očistování dobrými skutky a tak si dát věci do pořádku duchovně a duševně. Nepřijímáme-li tyto příležitosti s dostatečnou vážností, musíme se připravit snášet bolest nebo jinak trpět. Každý člověk trpí za vlastí nedostatky, nikoliv za nedostatky někoho jiného. Zde bych připomenul, že i každé tvrdé slovo, každá hrubost, nezávisle na tom, co druhí provedli, se k nám jednou vrátí. Jako příčina vyvolávající následek v tomto životě nebo v podobě karmy v některém z životů příštích. Změní-li se k lepšímu jednotlivci, změní se i společnost. Opačně to nefunguje. Zlepšení společnosti nepřináší lepší jednotlivce. Naopak, čím „lepší“ společnost, tím větší zkoušku jsme vystaveni. Mnohé příklady nám to dokazují, kdy lidé, kterým se podařilo svým nebo cizím přičiněním získat dobré postavení, propadnou nízkému chování, nabubřelému egu, pýše i pohrdání.

Aby nám situace v duchovním růstu byla co nejvíce usnadněna, provází každou vtělenou bytost na tomto pozemském světě průvodce z duchovní oblasti, takzvaný anděl strážný, který je duchovně vždy výše než vtělená bytost. Potřebujeme učitele, průvodce, pomocníka, nikoliv prostředníka mezi námi a Bohem. S Bohem jsme v kontaktu prostřednictvím vlastní duše. Chrám Boží máme sami v sobě, můžeme mít. Ježíš Kristus řekl: „Zbořím chrám svého Otce a do třech dnů postavím nový“. Připusťme, že myslel chrám Boží v nás. Není podstatné jaké vyznání jsme přijali, důležité pro nás je vědět, kterým směrem nás volba vede. Vědění je vynikajícím nástrojem, jímž lze rozbít pouta omezujícího prostředí.

Můžeme vlastnit to nejlepší auto na světě, pokud budeme do nádrže lít pivo, nepojedeme. A podobně, můžeme se narodit do nejkrásnějšího prostředí na Zemi, ale pokud budeme krmit svoji duši hněvem, nenávistí, závisť, nesnášenlivostí a podobnými vlastnostmi, vytvoříme si peklo na Zemi.

Je moudré znát zákony přírody mající vliv na život a dbát ve svých myšlenkách i činech, na to jakým směrem nás vedou. Teprve tím vytváříme určité příčiny, vyvoláváme směr a ovlivňujeme průběh našeho života na skutečnostech a viditelných faktech. Zákony přírody sami o sobě nic nezmění, pouze vytvoří-li se příčina. Nestačí pouze vědět, teprve myšlenka a čin jsou ku prospěchu nebo ke škodě, podle hodnoty kladné nebo záporné, jakou ji dáme. Když jednou poznáme, že všechny osobní problémy pocházejí ze špatných zvyklostí v myšlení, pochopíme také, že klíč k řešení našich problémů nosíme v sobě. Je-li naše myšlenková hodnota nízká, svěřme svoje vedení svědomí, duši.

Mnozí znají situace, kdy se po nedělní bohoslužbě přátelé před rozchodem domů sejdou při kávě, pivu, aby si v krátkém posezení prodloužili sváteční chvíli ve společenství. V zápalu diskuse však dochází k ventilování problémů, které nás potkaly během uplynulých dní, a jelikož nejsme dost silní unést toto tíživé poznání, poukazováním na viníka hledáme soucítění i porozumění. Již méně si uvědomujeme, že celé situaci jsme nerozuměli v tom, čemu nás měla situace, nad kterou jsme rozhořčení, naučit. Ponecháme-li však naše myšlení kontrole svědomí, které nás umí navést v myšlení správným směrem, neměli bychom se dostat do obdobné diskuse. Ale to vyžaduje jistou duchovní vyzrálost, kde se rozum pokorně podřídí vedení a potom jej nemusíme přivádět ke kázni pomocí strachu.

Jenom my jsme odpovědní za svoje štěstí či bídu. Bídu v podobě neuspokojivých, zlých mezilidských vztahů, špatného zdraví i škodlivého prostředí, ve kterém se nacházíme (negativní emocionální prostředí, které na nás působí). Není rozhodující, jsme-li ateisté nebo věřící, stejně je nepodstatná národnost, barva pleti, náboženské vyznání. Pro většinu

rozumně smýšlejících lidí, kteří jsou prosti zlu v jakékoliv podobě, je měřítkem kvality přítomnost lásky, zdvořilé vystupování, úcta a tolerance, laskavost, vstřícnost i snášenlivost stejně jako zodpovědnost. Ale pozor! Dnes se velmi často setkáváme s postoji, kdy obhájce svých osobních zájmů se staví do pozice velmi zodpovědného člověka, a přitom mu jde pouze o vlastní prospěch a zviditelnění na úkor někoho. Obdobná situace je v případech vztahů rodiče a dítě, kdy rodiče tlačí své dítě do situace dítěti nevyhovující, ale uspokojující rodičovskou ctižádost. I zde můžeme vidět falešnou zodpovědnost, která stojí na katastrofickém scénáři, opírajícím se o takzvané „životní“ zkušenosti. V takovýchto případech je rodič nositelem přesvědčení, že bez jeho přičinění a vedení to s dítětem dopadne zle.

Pro každého člověka je jeho vlastní ego odrazovým můstkem v myšlení i konání. Toto ego, neboli naše malé *já*, je souhrnem povahových, charakterových vlastností, které jsme přijali. Jejich kombinací se objevuje mocná síla známá jako člověk, s nepředstavitelnými možnostmi. Jak píše Abd-ru-shin: „Proto se člověk stává svým léčitelem i ničitelem. V něm, v člověku se nachází hromada odpadků zla, anebo v ideálním případě pokladnice ctností, podle kladných charakterových vlastností, které má“.

Situaci lze přirovnat k jezírku, do kterého se vlévá více toků. Jenom kvalita vody z těchto přítoků rozhoduje, jaká bude voda v jezírku, zda léčivá, zdravá, čistá, užitková, anebo se promění v páchnoucí septik odpuzující všechno zdravé. Takové je i naše tělo po stránce fyzické, mysl po stránce psychické a duše po stránce duševní. Přemýšlejme nad tím, jakým přítokům umožňujeme naplňovat naše tělo po stránce vyživovací, mysl po stránce etické a mravní a duši po stránce emocionální. Je na každém z nás, zda se rozhodneme spoléhat na své okolí a přijímáme všechno, co je nám servírováno mnohdy i s dobrým úmyslem, anebo se rozhodneme vzít do vlastních rukou vědomé rozhodování pro věci přínosné, prospěšné, příjemné a tím čisté, ušlechtilé, léčivé, s odmítnutím všeho škodlivého, nepříjemného, ničícího i zlého.

Tak bereme zodpovědnost za svůj skutečný stav na sebe, bez obviňování kohokoliv a vynášení soudu či hledání viníků, jak se často děje;

V DNEŠNÍ DOBĚ JE MODERNÍ
SVÁDĚT ZLO NA OSTATNÍ.

Je to však podvod na svoji osobu, zastáváme-li tento postoj. Příznání si, že zlo má kořeny v nás, vede k řešení. Přestože tato cesta je velmi náročná, je efektivní, spasitelná a v konečné podobě i jediná správná. Je-li člověk přesvědčený, že jde o prospěšný postoj, rozhodne se pro něj, i když to bude v počátku těžké, obtížné. Potom vstupuje v platnost, co řekl pan Václav Havel:

„ŽIVOT JE RADOSTNÁ SPOLUÚČAST
NA ZÁZRAKU BYTÍ.“

NAŠE PROSTŘEDÍ

Máme k dispozici různé filozofie, různá náboženství, školství, zdravotnictví zabývající se kromě léčení i prevencí, k tomu nesku-
tečné množství odborné i naučné literatury a přes to všechno si
nedokážeme uchovat zdravé ego a v dospělosti zdraví coby
důsledek harmonie a už vůbec nemluvě o stáří, které za dnešních
okolností je pro drtivou většinu lidí více přípravou na utrpení než
radostným prožitím podzimního věku života. Do podvědomí je
nám v tomto prostředí „vkládáno“, že nemoc patří ke stáří. Je to
nehorázná lež a pitomost současně. Částečně nám to může
potvrdit skutečnost u několika málo výjimek dožívajících se vyso-
kého věku v relativně dobrém zdravotním stavu. Bližší informace
o těchto výjimečných lidech nám většinou poukážou na život
vedený ve skromnosti, toleranci, vstřícnosti, střídmosti i pokoře.

Nejprve k filozofii, která je v dnešní době určitým
způsobem zneužívána k manipulaci s lidmi.

Z naučného slovníku se dozvíme, že: „Filozofie (z řeckého
lásky k moudrosti) je soustava kritického uvažování o problé-
mech bytí, světa, poznání a člověka.“

Láska k moudrosti či filozofie se nám vytratila, protože ji
„převálcovala“ psychologie, která byla dříve součástí filozofie,
a dnes v moderním světě, kde nejvyšší hodnotou je dolar,
koruna či jiná měna je psychologie zneužívána k zajišťování
hmotných statků, honbou za penězi. To nám potvrzují mnohé
školy, kde se psychologie přímo vyučuje jak „přesvědčovat“,
jak se prosadit, uplatnit, zviditelnit, zajistit třeba i nečestným
způsobem. Tlak přímo na růst a posilování ega. Tady je jeden
z viditelných kroků ve školství, který má na starost zneužívat
slabosti a neznalosti druhých. Tady lze vidět přímo příčiny
nadvlády rozumu nad duši, našim skutečným Já.

**SNAŽÍTE SE ROZŠÍŘIT SVOJE ZNALOSTI?
TO JE VPOŘÁDKU ZA PŘEDPOKLADU, ŽE ZÍSKANÉ
ZNALOSTI VYUŽIJETE V ŽIVOTĚ TAK,
ABY BYLY PRO DRUHÉ POŽEHNÁNÍM.**

Téměř každý člověk má nepředstavitelné možnostmi. Má v sobě jak rysy svatosti, tak sklony k zločinnosti. Jinými slovy lze říci, že v jeho mysli se nachází pokladnice dobrých vlastností i smetiště zla. S rozvojem příslušných rysů se může stát přínosem, anebo prokletím sobě i lidstva, napsal Abd-Ru-Shin. Na první pohled se může zdát, že špatné vlastnosti skryté v člověku jsou téměř přirozené a spontánní. Ve skutečnosti tomu tak není. Každý přichází na tento pozemský svět čistý, prost škodlivých a zlých vlastností, jako je nesnášenlivost, zášť, nenávisť, nepřejícnost, závist, zlomyslnost, krutost a podobné projevy odvíjející se ze strachu. Tyto vlastnosti u malých dětí nenajdeme, pokud je k nim přímo či nepřímo nevedeme.

**JENOM PROSTŘEDÍ, VE KTERÉM ČLOVĚK VYRŮSTÁ,
VYTVÁŘÍ PODMÍNKY PRO ROZVOJ NEGATIVNÍCH
VLASTNOSTÍ POSTAVENÝCH NA STRACHU.**

ZÁVISLOST

Drtivá většina kolem nás přijala západní styl myšlení a oslavuje rozum, přičemž netuší jaká je v tom nesmírná tragedie. Jednostranně zaměřená rozumová činnost na pouze fyzický svět s prioritou k materiálním statkům ochromuje stále více vnímání potřeby duše. Takováto deformace nastává již v ranném dětství nesprávnou výchovou. Společnost si naprosto cíleně vychovává úplně závislé, samostatně nemyslicí jedince citově otupené, protože jenom u takových je předpoklad jednoduché manipulace. Z jakých jiných důvodů by se bránila vést „svěřence“ cestou poznání skutečných hodnot pro smysluplný život? Jenom špatná ekonomická i politická situace vyhání lidi ze svých domovů do cizích zemí a potvrzuje se tím, že vláda nezvládá to, co jí bylo svěřeno, vytvářet vhodné podmínky pro seberealizaci a důstojný život svých občanů. Narůstající kriminální činnost v hospodářské oblasti, přibývání podvodů a krádeží všeho druhu upozorňuje na nevyhovující výsledky „mocných“. Tam, kde nedošlo k zneužití svého postavení, vždy stálo v pozadí čisté svědomí jako soudce. Logika je královnou věd a my nemáme právo porušovat logické principy ve prospěch všeobecně přijatých prostředků k zneužívání lidských schopností, závislosti i důvěry. Není zlo a dobro. Jsou to pouze prostředky, které mají sloužit k usměrňování, korigování činů. Mají pedagogickou a emotivní hodnotu. Výše popsané nemá sloužit k odsouzení či vyvolání neúcty k mocným, to přichází samo ve svém důsledku, ale k uvědomění si skutečných příčin a následků. Bez citování příčin nelze označit důsledek a opačně. Skutečné je to, co je okamžité a kde je pozorovatelný účinek.

Máme tři úrovně skutečnosti:

- 1) Skutečnost zcela falešnou a chybnou, používanou v případech hájení zájmu.
- 2) Skutečnost nominálně fiktivní, omylem pokládanou za existující skutečnost.

3) Skutečná existence – vyvolaná příčinami a podmínkami tvořící pozorovatelný účinek.

Obyčejně účinku připisujeme nesprávnou příčinu, často cíleně zavádějící, abychom přikryli neschopnost a udrželi svoji pozici anebo neporušili přijatá dogmata či předsudky. Je však prospěšné si uvědomit, že jako nemoc, tak i všechno co škodí, má dvě roviny projevu.

1. rovina světská a 2. rovina duchovní. U roviny světské můžeme předpokládat, alespoň krátkodobě, že nám to „projde“. Nelze však počítat s touto možností u roviny duchovní. Na rovině duchovní zaplatíme do posledního haléře.

Luk. 12:59 *„Pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.“*

Až přijmeme ve svém nitru vyšší spravedlnost a její podobu utrpení, úměrné našim činům, máme naději vyléčit své nevyrovnané ego, ženoucí nás do záhuby a utrpení. Narovnají se pokřivené vztahy k různě trpícím a budou nám vzorem zdraví jedinci, kteří takto prokazují skutečné hodnoty lidskosti a správný směr v naplňování svého poslání ve svém životě. Není to projev nevraživosti, odcizení, nesnášenlivosti a podobně, chci poukázat na pokrytecké, falešná a pokřivená kritéria lidskosti i za cenu, že zatím mnoho lidí není připraveno přijmout tato tvrzení a vyvolá to u nich rozhořčení. Nemohou ani jinak, jestliže cítí ohroženost svého dosavadního názoru pokládaného za „svatý“, anebo přijetím nových hodnot a kritérií většinou ve společnosti se ohrozí jejich dosavadní postavení. Jednou budeme donuceni pochopit i to, s čím dnes nesouhlasíme. Že litovat nemocné nepomůže v žádném případě a je stejně pokrytecké jako obhajovat nespravedlivé. Soucit v podobě přání uzdravení je namísto a stejně tolerance snášenlivost i láska. Pomoc snášet utrpení v nemoci by se mělo odvíjet z naší lásky k bližnímu, z lidskosti v našem srdci, nikoliv z důvodu našeho zviditelnění v očích „čumilů“. Opakuji. Nemoci jsou i projevem škodlivého myšlení a konání každého jednotlivce. Nesouhlasíme-li

s tímto tvrzením, přijali jsme názor, který vyhovuje sice našemu rozumu i „prostředí“, ale brání příležitosti vzít svůj život do vlastních rukou. Potom se musíme lépe připravit na zneužívání nás všemi různými způsoby a snášení utrpení v nemoci i v životě. Chceme-li se obdobné zkoušce vyhnout, je potřeba si uvědomit důležitost některých skutečností.

NENÍ MOŽNÉ,
ABY TVÁŘ ČLOVĚKA DÍVAJÍCÍHO SE DO SLUNCE,
NEBYLA JASNÁ.

OVLIVŇOVÁNÍ EGA

Strach je krátkodobá emoce či trvalejší pocit člověka vyvolaný skutečným nebo fiktivním nebezpečím, intenzivní nepříjemný pocit nejistoty a tísně prožívaný v situaci, která je chápána jako nebezpečná. Z psychologického hlediska je strach jednou ze základních emocí spočívající ve vědomé reakci na očekávání změny k horšímu. Jedná se o základní nejsilnějších motivační zdroj, který nám negativně působí nejdříve na psychiku, a je-li trvalého charakteru, působí jako stres vyvolávající disharmonii v endokrinním systému (zhoršuje podmínky pro žlázy s vnitřní sekrecí a tím i tvorbu hormonů), způsobuje nejdříve změny ve funkci krevního oběhu i srdeční činnosti, později zhoršuje celkový zdravotní stav fyzický i psychický. Strach je citovou složkou prožívání úzce spjatou s pocity nejistoty a bázně, doprovázenou různými fyziologickými reakcemi (zvýšené pocení, zrudnutí atd.). Jako vrozený, předurčený pud sebezáchovných reakcí organismu má strach různé formy. Např.:

- stupňováním strachu dochází ke vzniku afektu,
- nadměrným prodlužováním strachu se aktivuje úzkost vyvolávající často agresi („obrana útokem“),
- patologická forma strachu vyústí nejčastěji v podobě fobií,
- stupňovaný afekt strachu na úrovni skupinového (dávového) chování se označuje jako panika.

Strach k existenci potřebuje podmíněný reflex, tj. aktivní spojení mezi nepříjemným (ohrožujícím) zážitkem a jeho signálem, třeba v podobě bolestivé zkušenosti. Nejzákladnější motivující faktor psychického charakteru má strach svou projekční plochu v představování a myšlení. Bez nadsázky lze negativní emoce silně ovlivňující stav našeho ega označit strachem a z něho se odvíjející nevyrovnané sebevědomí, nejistotu, závislost, nespokojenost, touhu po uznání i zviditelnění a podobně. Z vyjmenovaných vlastností lze postřehnout, že ani jednu nelze přisoudit lásce, kterou

vždy provázejí vlastnosti právě opačné – jistota, pokora, zdravé sebevědomí, přejícnost, tolerance, skromnost, snášenlivost. Které negativní vlastnosti přijmeme jako dominantní záležitosti na prostředí, ve kterém vyrůstáme již od ranného dětství. Samotnou výchovou, bez ohledu na to, zda je prováděna v rodinném prostředí nebo ústavu, jsme ovlivňováni a manipulováni tak, abychom v první řadě uspokojili představy těch, kteří nás vychovávají. Jelikož je po nás vyžadována poslušnost, jsou používány často k donucování prostředky postavené na strachu. Mnohokrát si ani neuvědomujeme co říkáme, protože se neposloucháme. Lépe však postřehneme tyto chyby u jiných a stáváme se svědky, kdy z lenosti nevysvětlujeme důvody našeho rozhodnutí. Například malé dítě se rozhodne odejít z místnosti na chodbu směrem ke schodišti, kde nesvítl světlo, a místo vysvětlení, že může potmě na schodišti upadnout, za ním voláme „nechoď tam, je tam bubák“ nebo „nechoď tam, tam je čert“. Nejsme-li vyslyšeni, používáme ještě odstrašující varování, „nechoď tam, nebo spadneš a zlomíš si ručičku“. Jiný příklad: děti mají vlastní zkušenost s nevhodným oblečením. Venku je chladněji a naše zodpovědnost nám káže přidat teplý svetřík navíc. Je to v pořádku za předpokladu, že jde vedle nás. Jelikož má potřebu vybit přebytečnou energii, ihned po vyjítí na ulici začne běhat. Je pochopitelné, že se nemůže cítit příjemně, pokud se potí. Dítě si však zkušenost uloží do podvědomí a následně se preventivně brání teplému oblékání. Nepochopením důvodu dítěte odmítajícího teplejší oblečení je strašme slovy „musíš se obléct, abys nebyl nemocný“. Jiný donucovací prostředek nacházíme ve srovnávání s vrstevníky. Dávání za příklad buďto lepších nebo naopak slabších, vede k snižování sebevědomí a probouzení negativních emocí a vlastností, jako je již zmiňována nesnášenlivost, závist a nenávisť a podobně. Různé podoby soutěže vyvolávají pocit a potřebu zvítězit. Touha být lepší podporuje v růstu ego našeho malého *já* a časem přijmeme i nefér způsoby, protože potřeba zvítězit je mnohem silnější než výčitky svědomí.

Ve vyšším věku, často u sportovců motivující podmínky k prosazení se a pokoření lepšího soupeře nalezneme v úpravě stravování využívání posilujících prostředků. Překročíme-li tuto hranici a jdeme cestou „za každou cenu“, je namíste hovořit už o velmi nemocném sebevědomí. Vyměnit své zdraví za drobné či velké úspěchy je přinejmenším nerozumné a toto si uvědomíme až ztratíme to, čeho jsme si nevážili a nedokázali v plném rozsahu docenit. Chybné pořadí priorit přineslo mnoha lidem zdravotní potíže a utrpení často i celé rodině. Nízké sebevědomí a přijatý názor na dokonalé tělo vedou mnohé k plastickým operacím. Je to sice pitomost, ale i dobrý byznys.

Zde je na místě hovořit o zneužívání medií i tisku k zavádějící a často lživé reklamě, která si tím připravuje potencionální zákazníky. Vlastní člověk se dostává až na druhé místo, protože na prvním jsou vždy peníze. Platí to pro pěstitelé, výrobce, zpracovatele i prodejce potravin stejně jako ve zdravotnictví. Náš organismus je silně přetěžován konzervačními prostředky používanými v potravinářství a jejich pravidelný přísun neumožní organismu se jich zbavit. Není důvod a vyšší zájem již ve školních lavicích vyučovat o škodlivosti a vlivu na lidský organismus jak konzervačních látek, tak i různých přípravků zvýrazňující chuť potravin. Nápis v podobě nevhodné pro děti do tří let, které můžeme číst na obalech potravin i léků, jsou nedostačující, ale lze z nich vycítit jisté nebezpečí. Jestliže je něco nevhodné pro děti do tří let, věřte, že je to škodlivé (a někdy mnohem více) i pro lidi vyššího věku. Jelikož člověk ve vyšším věku je již do jisté míry přetížen toxiny a často má už oslabený metabolismus i imunitní systém. Ale to jsem odbočil.

Projev strachu v různých podobách od pocitu nejistoty až po vyhocené stavy hrůzy a paniky zachvacují jak jednotlivce, tak i celé skupinky, vrstvy a masy lidí. Vědecky se zabývá studiem těchto projevů sociální psychologie. Zatímco u jednotlivce, zejména izolovaného, mohou vznikat pocity bezpředmětného strachu a pocitu úzkosti, masové pocity strachu reagují zpravidla na reálná sociální fakta útlaku

a bezpráví, na hrozbu nezaměstnanosti nebo války, na chronickou existenční nejistotu a jiná ohrožení. Nálady strachu, nejistoty a beznaděje sílí v obdobích velkých sociálních otřesů, hospodářských a společenských krizí a dějinných katastrof. Společensky působí emoce strachu negativně, pokud ochromuje aktivitu člověka nebo dezorganizuje racionální jednání. Pokud se však strach včleňuje do motivačních struktur, které podněcují k záchraně hodnot a odstraňování příčin jejich ohrožení, vystupuje strach jako činitel společensky konstruktivní, a to je jediný pozitivní rys strachu.

Největší mocnou ničivou nectností odvíjející se ze strachu je hněv, z kterého se odvíjí krutost provázející mnohé hrůzy a zvěrstva rozšířené ve světě. Toto všechno lze páchat jenom v případech, cítíme-li neovladatelnou touhu po příjemném a odpor k nepříjemnému. Těmto dvěma extrémním postojům se lze vyhnout jenom v případě vyrovnaného ega, „duchovní rovnováhy“ umožňující rozumu přístup toleranci, přejícnosti, laskavosti, stejně jako snášenlivosti i vzájemné úctě, krátce řečeno vznešenému chování. K vznešenému chování vedou dvě cesty. A tu se dostáváme k náboženství.

Jednou je cesta lásky, na které nás provázejí všechny šlechetné projevy lásky v podobě dobrotivosti, laskavosti, přejícnosti toho nejlepšího pro druhé, uznání i soucit, tolerance, pochopení stejně jako zdvořilé vystupování, moudrost i pokora. Většina náboženství volí tuto cestu pro rozvoj duchovních hodnot věřících a patří jim za to poděkovat i být vděčným, protože cokoliv, co činí člověka lepším, je potřeba si vážit. Ale někde se stala chyba, učí-li náboženství poznávat cestu lásky a pokory a přitom nedokážeme v sobě potlačit lakotu, nepřejícnost, nenávisť, nesnášenlivost, nedůvěru a podobné negativní vlastnosti. Stojí za pováženou, zda prostředky používané při učení náboženství, jako je například vnucování pocitu viny, strachu z Boha i z pekla, věčného zatracení a podobné, posílí víru, úctu, pokoru a vedou k ostatním pozitivním vlastnostem, jakými jsou laskavost, slušnost, trpělivost, tolerance, přejícnost i porozumění provázející zdvořilé vyjadřování.

Tyto manipulační způsoby, pocit viny a strachu mají prosadit poslušnost rozumu, snaží se ukáznit věřící pomocí vyvolaného strachu. Je to častý způsob používaný i při výchově dětí. Tam, kde nenacházíme podobrém účinné prostředky k dosažení poslušnosti, zneužíváme strachu i psychického vydírání. Proto již dětem říkáme: Neskákej nebo si zlomíš nožičku. Nechoď k vodě, aby ses neutopil. Papej nebo budeš nemocný. Neumíš poslouchat, nemám tě ráda a jiné pitomosti. Nedosáhneme-li ani tímto způsobem poslušnosti, používáme násilné fyzické donucovací prostředky. „Nech toho nebo dostaneš na zadek.“ Vyvolání strachu z fyzické bolesti používáme jako krajní řešení. Každý víme o nejednom případě nezvládnutí výchovy dítěte, které skončilo takzvaným týráním nebo dokonce i smrtí dítěte. Nezvládnutím náboženské výchovy vede k odlivu věřících z účasti ve společenství věřících i k migraci mezi různými druhy náboženství. K dalším příčinám odrazující věřící na pravidelné účasti bohoslužeb se dostaneme později.

Druhou cestou, jak dojít k vznešenému chování, je sebekázeň, která drží na uzdě rozum od negativních vlastností, jako je lakota, sobectví, pýcha, nesnášenlivost, nenávisť, závist i nepřejícnost apod.. Druhá cesta sebekázně je mnohem náročnější, protože vyžaduje jisté životní zkušenosti, nadprůměrnou inteligenci, dobrou paměť a analogické myšlení umožňující dávat si skutky do souvislosti. Vyžaduje vědomě poznávat příčinu a důsledek. Rozeznávat názory od faktu. Tuto cestu si volíme často ve vyšším věku, po jistých životních zkušenostech, které nám potvrdily prospěšnost pro nás i okolí, zvolíme-li sebekázeň. Tento způsob je možné přijmout po zbavení se závislosti a vedení.

Jestliže se lidé na základě náboženských názorů odlišného vyznání nemohou shodnout na nějakém východisku jako bratři a sestry, potom jistě poslání soucitných „světových učitelů“, kazatelů žalostně ztroskotala, zklamala! Tuto skutečnost potvrzuje, že příslušníci jednoho náboženství nenávidí nebo nemilosrdně likvidují příslušníky jiných vyznání pouze proto, že je nemohou přinutit, aby mysleli tak jako oni, anebo

proto, že mají odlišné vnímání. Je to důsledek smutného vymezení takzvaného náboženského bratrství či v dnešní době i politické příslušnosti socialistů, komunistů anebo demokratů, kteří se neprojevují ani z daleka jako demokraté, přestože se takto snaží prezentovat široké veřejnosti. (Demokracie není jen označením politického systému, ale je spjata s hodnotami jako je svoboda, rovnost a se způsoby jednání v podobě tolerance i ochota ke kompromisům, což u mnoha demokratů postrádáme.)

Je vysoce pravděpodobné, že agresivita stoupců kterékoliv skupiny, ať politické či náboženské, se odvíjí ze strachu o ztrátu svého vlivu a touhy udržet či získat si mocenské pozice. Je vyvolaná chorobnou touhou ovládat druhé. Čím horlivěji pracují vůdcové těchto skupin pro své stoupence, tím početnější ochranku potřebují pro svoji bezpečnost. V tomto případě lze situaci změnit pouze vyloučením ohrožení a tím zbavení se strachu.

CÍTÍ-LI SE KDOKOLIV OHROŽENÝ,
MĚL BY PŘEHODNOTIT SVÉ VLASTNÍ MYŠLENÍ,
VYJADŘOVÁNÍ I KONÁNÍ,
ZDA V NĚM NECHYBÍ DUŠEVNÍ VYROVNANOST,
DOBROTIVOST I SOUCIT NESOUCÍ NESOBECKÉ PŘÁNÍ
TOHO NEJLEPŠÍHO DRUHÉMU.

Pokud budou pěstovat všichni vůdcové i duchovní učitelé tyto ušlechtilé ctnosti u sebe jako vzor pro ostatní, mohou očekávat u ostatních bohumilé následování, bez rozdílu vyznání, barvy pleti, rasy. Teprve potom máme naději žít vedle sebe v míru a harmonii jako ideální občané jednoho světa. Milí čtenáři,:

„JENOM ČLOVĚK SE ZDRAVOU MYSLÍ
A VYROVNANOU POVAHOU JE SCHOPEN VYTVÁŘET
ZDRAVÉ A PŘÍJEMNÉ PROSTŘEDÍ.“

Ten, kdo je nositelem duševní vyrovnanosti, dobrotivosti i soucitu, chamtivost je mu cizí a nesobecké chování vlastní, nikdy neuvažuje o ublížení druhým ani nesnižuje a neodsuzuje druhé. Takový člověk ani nemá strach z druhých, ani strach nikomu nevštěpuje. Takový člověk se nepotřebuje zakrývat za žádnou masku ani ochranný štít, protože není proti komu! Tady se vytrácí *já* vcelku a separatismus (vyčlenění) se rozplyne, není potřebné. Zůstane však pravdou, že tento svět, ženoucí se za hmotnými statky, velmi těžce nese takovéto „světce“. Už z toho důvodu, že světec ohrožuje svým osobním příkladem „mocné“ a ovlivňuje široký okruh těch, kteří se doposud nechali využívat k bezednému obohacování nenasytných.

Věřím, že již brzo nastane doba, kdy většina rozumně uvažujících si uvědomí škodlivost nevyrovnané osobnosti zaslepené sebeláskou a posedlé po moci a bude je vnímat jako zhoubný tumor ohrožující kromě ostatního i zdraví, bezpečnost a svobodu ve své společnosti. Z historie nám mají být nezapomenutelným a varujícím příkladem ti, kteří vztáhnou ruku na cizí život, když jsou zachvázeni nezdolatelným strachem nebo touhou po pomstě, ať motiv se snaží zdůvodnit veřejnosti jakýmkoliv výmluvami. Viditelné nás poučuje, že se lidé a vlády z dějin vůbec nepoučily. Nestranný pozorovatel musí dojít k závěru, že lidská společnost je uspořádána velmi podobně jako krysy, které jsou uvnitř uzavřené tlupy sociální a mírumilovné, avšak vůči kterémukoliv příslušníku druhu, který nepatří k jejich straně, se chovají jako ďábli.

Moderní politické myšlení toto mravní dilema teoreticky rozřešilo, „očistilo“ uznáním, které zahrnuje v krajním případě i eventualitu legitimního (zákonného) usmrcení představitele systému potlačující demokracii a lidská práva. Zde je na místě soucit – to, co rozptyluje utrpení druhých. Zkažení, zlí a nevědomí zasluhují soucit ještě více než ti, kteří trpí fyzicky, protože právě oni jsou mentálně a duchovně choří. A proto usmrtit přemoženého vůdce, jemuž bylo odebráno vše na čem mu záleželo, je jako zbesilé kopání do mrtvol. Používáním bomb k řešení situace, při kterém se

zabíjí, mrzačí milióny mužů, žen a dětí, je jednou z nejhorších forem krutosti, kterých se kdy zmanipulovaní lidé dopouštěli.

POCIT NENÁVISTI JE NATOLIK SILNÝ,
ŽE OBĚTUJEME I SVOJE ZDRAVÍ, ČASTO ŽIVOT,
JENOM ABYCHOM NASYTILI ZVRÁCENOU TOUHU
PO MOCI, MAJETKU NEBO POMSTĚ.

Bible nás učí, že ve starověku se k usmíření s Bohem přinášely oběti, zvířata čistá, zdravá. Dnes, v „civilizovaném“ světě, se k vzájemnému usmíření obětuje to nejdražší na Zemi, lidské životy. Dnes si tento pomstychtivý svět dovolí ještě za těchto okolností hovořit o humánnosti, demokracii, vyspělosti, když stav postrádá většinu projevů, jako je добрota, soucit, porozumění, zdvořilost, tolerance, snášenlivost, přejícnost a podobné. Komu patří, odkud přichází, kde má porodnici krutost, nesnášenlivost, nenávisť, pomstychtivost, závist, netolerance a jiné zhoubné vlastnosti? V našem egu! Egu, které je nadřazeno rozumu, je-li nemocné.

VŠECHNO CO NÁM ŠKODÍ, ČI ŠKODÍ NAŠEMU OKOLÍ,
POCHÁZÍ Z ROZUMU ZÁVISLÉM NA NEVYROVNANÉM
EGU, ČILI *já*.

Tím je myšleno sobecké *já*, prosazující osobní prospěch bez ohledu na to, jaké důsledky v podobě různého utrpení ponесou ostatní. Náš extremistický přístup je velice často příčinou, kdy prosazujeme „svoje“ bez ohledu na to, že v první řadě škodíme nejvíce sobě. Podívejme se zpět do historie.

V historii máme mnoho příkladů, kdy ten, který ohrožoval postavení a moc, byl zabit. Sokrates byl otráven, Pán Ježíš Kristus byl ukřižován, Mistr Jan Hus byl upálen, Gándhí Móhándás Karamčad, indický politik a národní vůdce byl zavražděn. Gándhí Rádžív Ratan podlehl atentátu. John Fitzgerald Kennedy byl zastřelen. Taková je povaha zkaženého a oklamaného světa.

Chybí kladné povahové vlastnosti, či přebývá něco škodlivého v nás, hovoříme-li o zkažené povaze? Příčiny mohou být různé. Jisté je, že to vnímáme jako psychickou nevyrovnanost. Pod pojmem vyrovnanost se myslí harmonie, soulad mezi rozumem a duší. Shoda mezi lidmi – i to je harmonie. Vím, opakují se. Duševní vyrovnanost je nutná, nezbytná zejména pro stoupence, kteří musejí žít ve špatně vyrovnaném světě s pokřivenými hodnotami a nemají přístup k pravdivým informacím. Za takových okolností lze nazývat moudrým toho, kdo uprostřed takových nepřízní života si zachovává dokonalou duševní vyrovnanost. Naopak, nemoudrým se stává, kdo podlehne svodům a nízký charakter je mu berličkou v nízkém jednání.

**ZKAŽENÉ POVAZE VŽDY CHYBÍ VNITŘNÍ MÍR A MÍR
V MYSLI NELZE ZÍSKAT HMOTNÝMI STATKY A HMOT-
NÝMI POKLADY, ALE POKLADY DUCHOVNÍMI.**

V dnešní době mnoho času věnujeme pozornost tomu, jak působíme na své okolí, co si o nás okolí myslí a podřizujeme tomu mnohokrát i svoje vystupování, i když je falešné a pokrytecké. Hodně pozornosti i času věnujeme svému vzhledu, již méně se staráme o duševní krásu, která sice na první pohled není vidět, ale o to více je „cítit“, je-li přítomna, či není přítomna duševní krásu. Proč se o tom zmiňují? Protože toto, nepřítomnost duševní krásy, silně posiluje ego špatným směrem. V konečném důsledku nám nemocné ego rozbíjí vnitřní harmonii, a tak poškozuje zdraví. Zde je příčina lidského utrpení. Tady je porodnice bolestí. Tady je semenišť zla. Tady je svobodná vůle, kterou nám Bůh dal a slíbil její nedotknutelnost. Tato svobodná vůle nás má vést po cestě poznání, po cestě k pravdě.

Jan 5:14 Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“

Je rozdíl věřit v Ježíše Krista a věřit Ježíši Kristu. To první učí náboženství, to druhé je přijímání učení Ježíše Krista. To je velký rozdíl. Dnes již vím, že Ježíš Kristus měl pravdu, když

upozorňoval na vztah mezi hříchem a zdravím. Dnes to ví nejenom léčitelé, kteří upozorňují nemocného na nutnost změny k lepšímu, aby se nemoc nevracela v jiné podobě, ale uvědomuje si to stále více nemocných. Je to Kristovo upozorňování na vazbu mezi naším zlým chováním (nazývaným hříchem) a zdravotním stavem. Škoda, ani dva tisíce let nám nestačilo k pochopení, uvěření, poznání i potvrzení si této neměnitelné pravdy. Jak jsme nepoučitelní. Jak jsme lehce zmanipulovatelní. Je to částečně i tím, že si necháme apriori vnutit společností pokřivené názory. Narážíme na ně téměř na každém kroku. Hlavně v tisku a televizi, protože aktéři, kteří z toho těží, si nenechají ujít příležitost, která jim poskytuje zviditelnění a zajišťuje manipulaci, z čehož potom profitují. Takto zmanipulovanému egu patří závislost, o které jsem psal výše, závislost na vazbách ke všemu, v čem lze vidět jak materiální hodnoty, tak i hodnoty emocionální v negativním slova smyslu, jako je pýcha, hrdost, ješitnost apod.. Tady se odvíjí vnitřní nejistota a vnější závislost.

Pokud bychom vytvořili pořadí různých nemocí podle počtu nemocných, první v pořadí určitě bude tvořit skupina s nemocným egem. Kde je nemocné ego, tam chybí fyzické nebo psychické zdraví. A pokud se nám takto člověk nejeví, zatím se mu daří skrývat zdravotní potíže. Nemocné ego a zdraví je neslučitelné jako den a noc, jako světlo a tma. *...už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!*"

Ztělesněním dobrotivosti (dobrotivě, laskavě přistupovat k ostatním) odstraníme všechny negativní vibrace i negativní myšlení a dáme průchod soucitu, jsme lidštější, snášenlivější. Stáváme se mírnými, prosti nenávisti a hněvu. Vždy můžeme dát pouze to, co vlastníme. Nejprve musím být šťasten sám, než se pokusím činit šťastnými druhé.

SKUTEČNÉ ŠTĚSTÍ NELZE PROŽÍT
BEZ DUCHOVNÍ VYROVNANOSTI, LÁSKY A MÍRU.

NÁBOŽENSTVÍ A EGO

Učitelé náboženství musejí mít ve svém boji za etické dobro odvahu vzdát se doktríny osobního Boha, musí mít tedy odvahu vzdát se toho zdroje strachu a naděje, který vkládal v minulosti do rukou knězů tak velkou moc. Ve své činnosti se budou muset spoléhat na ty síly, které jsou schopny pěstovat Dobro, Pravdu a Krásu v lidství samotném. To je samozřejmě mnohem těžší, ale i nesrovnatelně záslušnější úkol. (Tuto myšlenku přesvědčivě formulovala kniha Herberta Samuela, *Belief and Action – Víra a akce*). Jakmile učitelé náboženství splní naznačený čistící proces, nepochybně s radostí zjistí, že skutečné náboženství se zušlechtilo a prohloubilo vědeckým poznáním. Je-li jedním z cílů náboženství osvobodit co nejvíc lidstvo z pout egocentrických tužeb, přání a obav, může vědecké myšlení pomoci náboženství ještě i v jiném smyslu. Může pomoci očistit náboženské učení od dogmat – výchozích pouček nepřipouštějících pochyby. Nevěříme-li, jsme zatíženi předsudky a neschopností dávat věci do souvislostí. Věříme-li, jsme na tom stejně v zatížení předsudky. Nestačí věřit, je třeba vědět, dospět k poznání. Máme-li pochybnosti, trpíme strachem nebo nedostatkem pravdivých informací a poznáním.

Dříve k opravdové nábožnosti byli lidé vedeni přes strach ze života nebo smrti, později k vedení sloužila slepá víra a dnes zcela zřetelně je to přes úsilí po racionálním (rozumovém chápání) poznání. V tom smyslu věřím, že se musí kněz stát učitelem, pokud se chce vyrovnat se svým vznešeným výchovným posláním. Přivést lidi k Bohu lze několika cestami. Jedna vede k poznání skrze víru poukázáním na fakta potvrzující platnost Jeho zákonů na Zemi. Vidět Jeho skutky.

Jiná vede vlastním poznáním nebo moudrou výchovou, která je prosta nepřijatelných způsobů i dogmat.

Cesta slepé víry. Člověk má věřit tomu, co může pochopit, aby se nestal obětí slepé víry. Měl by se snažit porozumět, neboť jinak otvírá dokořán vrata omylům, které nejenom

znehodnocují pravdu, ale i umožňují manipulaci s lidmi. O víře obvykle uvažujeme v pojmech učení a doktrín a víra taková většinou skutečně bývá. Při účelném zacházení se může víra stát nejúčinnějším nástrojem vytváření dobra v našem životě a většinou to takto je. Avšak víra omezující naše činy a schopnosti je stejně škodlivá, jako je pozitivní víra obohacující.

Nyní se bude zdát, že trošičku odbočím, ale ve skutečnosti pouze zdůrazňuji podstatné. Víra tvá tě uzdravila, je známý Kristův výrok. Pochopit však, v čem spočívá uzdravení skrze víru, je na nás.

Za Ježíše Krista způsob vyjadřování také musel být přizpůsoben vnímavosti lidem tehdejší doby. Kladením důrazu na hřích svým způsobem nepřímo Ježíš Kristus upozorňoval, jak škodí i promítá se naše zlé chování na zdravotním stavu a je velmi důležité věnovat pozornost varování, které nás upozorňuje na špatné chování. Nerespektování takového varování vede k ještě výraznějším zdravotním potížím. Tuto skutečnost logicky uvažující člověk nemůže popřít ani vyvrátit. Kdyby zde nebyla vzájemná vazba, souvislost, léčitel by nebyl schopen popsat nemocnému jeho nevhodné konání i myšlení podle nemoci, kterou trpí. Většina léčitelů nejsou jasnovidci a pokud se tak tváří, je v jejich zájmu více se zviditelnit a udělat dojem na svoje okolí. Ve skutečnosti znají pouze souvislosti mezi negativními emocemi různého druhu a jejich důsledky na fyzickém i psychickém zdravotním stavu.

Bylo publikováno mnoho případů, kdy se v hypnóze člověk dotknul kousku ledu, o němž mu bylo řečeno, že se jedná o rozžhavený kov, a v místě dotyku se vytvořil puchýř. V těchto případech nezáleží na skutečnosti, ale na víře. Nebudeme-li vědomě ovládat svoji mysl, vytvoří naše okolí místo nás nežádoucí a nám zcela nevyhovující prostředí. Nebojme se věřit. Obávejme se však slepé víry. Slepou víru vždy provází strach. Když slepě věříme, neponecháváme pravdě žádný prostor, do kterého by k nám vstoupila. Na trůn jsme si dosadili předsudek a ten vládne. Nemůžeme už vidět nic, co je proti naší víře a začneme se bát. Ztrácíme jistoty a třeseme se strachy.

Zdravý rozum nepotřebuje věřit v Boha, zdravý rozum se několikrát přesvědčil, že Bůh existuje, to ví, poznal to. Inteligentní člověk je otevřený, a proto rozeznává cokoliv, o co zrovna jde. Jestli existuje Bůh, rozezná to, ale na základě inteligence, ne víry. Proto inteligentní člověk, a ten má vždycky zdravý rozum, ví, že na Boha je spolehnutí. Už to není na úrovni víry, ale na úrovni vědění, a to je o řád výš. Pro sjednocení terminologie: vědění je souhrn informací i neověřených a poznání je potvrzení si pravdivosti informací na faktech. Z psychologického hlediska lze pohlížet na poznání jako na rovinu vyšší, protože poskytuje větší jistoty než víra. Víra se vždy opírá o velikost naděje, na které závisí síla víry. Vědění a poznání neobsahuje velikost. Buď víme nebo nevíme, známe nebo neznáme. Je to o množství faktů, které nám pomohly v přechodu z víry k poznání. Patříme-li mezi hledající a trpíme nedostatkem faktů, na cestě za poznáním, pravděpodobně dojdeme ke spiritualismu. Spiritualismus je přijímán těmi, kteří jsou trýzněni pochybnostmi. Spiritualismus má v sobě logiku, usuzování a potvrzení faktů a proto je zbytečné proti němu bojovat. Spiritualismus není dílem představ, ale výsledkem pozorování hmotných faktů, které se nám denně rozvíjejí před našim zrakem. Hovořit o spiritualismu a nezmínit se o Heleně Blavatské, Edgardu Caycem a Rudolfu Steinerovi, nelze. Seznámení se jejich dílem pomůže porozumět mnoha věcem hledajícímu.

Ruska Helena Blavatská patří jistě mezi nejpozoruhodnější postavy se spirituálními schopnostmi 19. století. Prošla celý svět, mají se na mysli především oblasti, kde se dochovaly náboženské tradice. Vždy byla připravena demonstrovat svoje jasnovidecké schopnosti sloužící k nalezení pravdy potvrzené fakty. Jejím přínosem kromě jiného bylo nalezení příčin, proč se tajuplná zjevení a poznatky z Atlantidy a Egypta musely uchovávat v tajnosti. A přece se stále chováme jako nepoučitelní. Máme kolem sebe mnoho, nekonečné množství příkladů z historie i dnešních dní, jak dopadneme. Nedokážeme čelit lakotě, sobectví, touze po moci, nesnášenlivosti, netoleranci a dalším negativním projevům lidské

malosti, stejně jako při zneužití psychických a duchovních sil, jsme nepoučitelní, slepí, hluchí. Silnější přežívá, platí pro zvířata v přírodě. U lidí je tomu jinak. Zdravější přežívá. Škodlivost těchto projevů nevyrovnaného *já*-ega má v první řadě zničující vliv na nás. Potom se také stáváme nositeli varujících příkladů pro ostatní. Není v našich silách unést takové množství negativní energie, a proto, aniž si to kolikrát uvědomujeme, ventilujeme do svého okolí při sebemenší příležitosti to, co nás tak tíží. Není třeba žádného vzdělání k rozpoznání nevyrovnaného – nemocného ega, protože výrazové prostředky hovoří za nás. U citlivějších, vnímavějších lidí není třeba ani slov. Cítí, jak z nás sálá negativní energie, stačí jim přiblížit se do naší blízkosti. Přímo učebnicové příklady můžeme vidět na televizních obrazovkách, ve filmech, televizních seriálech i politických debatách. Zdravý rozum se musí pozastavit nad tím, kam je schopné dovést člověka sobectví, boj o moc, strach ze ztráty pozice, kterou se nám již podařilo získat. Cítíme-li se ohroženi, ztrácíme poslední zbytky lidskosti, etiky i slušnosti. Naše agresivní emoce jsou tak silné, že nevíme, co činíme. Pro svoji záchranu jsme ochotni v těchto případech podstoupit cokoliv, i za cenu obětování všeho dobrého, co jsme doposud získali. Škodlivost těchto satanských projevů není pouze v zhoubnosti na organismus, tím že způsobují psychické i fyzické nemoci svému nositeli, největší nebezpečí spočívá v nakažlivosti. Tato nemoc, nemocné ego se dokáže šířit neuvěřitelnou rychlostí v podmínkách, které se vytváří v okolí chorého. Žádná infekční onemocnění se nikdy nerozšířila v takovém rozsahu jako nemocné ego. Pomineme-li malé děti, které jsme nestihli poznamenat touto nemocí, můžeme diskutovat, jestli se tato nemoc týká osmdesáti pěti nebo devadesáti pěti procent obyvatel. Ať výsledek bude jakýkoliv, skutečností zůstane, že není na světě rozšířenější a zhoubnější nemoc. A to je velmi varující. Tato nemoc vytváří velmi negativní auru na Zemi. Čas od času dojde k částečné očištění tam, kde je situace nevladatelná. Různé katastrofy připraví o život určitý okruh obyvatel, aby nám bylo ukázáno, že stále je potřeba s úctou respektovat zákony přírody, Nic se

nestane náhodou. Za náhody pokládáme pouze to, co si nedokážeme dát do souvislostí. Nic nelze pokládat ani za neštěstí. Neštěstím označujeme situace, které přicházejí nečekaně. Neštěstí je překročení hranice únosnosti. Je to podobné jako v případě, když zatížíme břemenem jeřáb více než je jeho nosnost a dojde k havárii. Podobně při řízení automobilu, překročíme-li rychlost o 20 km/h tam, kde je zatáčka průjezdná s velkým rizikem již při 110 km/h, musíme počítat, že ponese následky. Nebudeme v těchto případech hovořit o neštěstí (přichází v nečekaném okamžiku), ale o hazardu. Protože důsledek se dostavil okamžitě, známe souvislost mezi příčinou a důsledkem. Jinak však vnímáme případy, kdy kalich hořkosti naplňujeme průběžně často i nevědomě a vytrácí se v propadlišti času vzájemná souvislost příčiny a důsledku. Nejobtížnější porozumění můžeme mít v případech karmického původu příčiny a jejího důsledku. V těchto případech lze najít vazbu pomocí regrese v hypnóze. Máme mnoho příkladů v literatuře, kdy se takto podařilo najít nejenom příčinu nemoci, ale i způsob léčby. Zde je namístě jmenovat nejznámějšího jasnovidce minulého století ze Spojených států amerických Edgara Cayceho, často nazývaného „spící prorok“. Narodil se v roce 1877 ve státě Kentucky a zemřel ve Virginii v roce 1945. Celý svůj život byl veden snahou využívat svých schopností ke prospěchu druhých. Měl schopnost sebe uvést do hluboké hypnózy a v transu potom zodpovědět jakékoliv otázky. Převážnou část svých výkladů poskytl lidem nemocným, kteří ho vyhledali v případech, kde školská medicína vyčerpala svoje možnosti. Přesnost jeho diagnóz a účinnost jím stanovené léčby ho proslavila po celých Spojených státech a získala obdiv i v oboru zdravotnictví. Skutečnost, že k stanovení diagnózy potřeboval pouze jméno a adresu pacienta, je dodnes pro mnoho lidí záhadou. Kromě toho poskytoval i životní výklady, které pomáhaly lidem překonávat osobní potíže. Pečlivou evidencí výkladů a zdokumentováním své práce přispěl k objasnění mnoha nejasných nebo neúplných informací, týkající se i historických událostí, proto se zařadil mezi nejuznávanější senzibily na

celém světě. Svým způsobem velmi ovlivnil zájem o esoteriku i spiritualismus. Seznámením se s jeho prací pomůže pochopit i to, kde rozum „stojí“. Já osobně vidím jeho největší přínos v tom, že pomohl objasnit vliv negativního myšlení a konání na zdraví organismu. Uvedené příklady ze života svých klientů potvrzují nezpochybnující fakta o této skutečnosti. Jednotlivé životní příklady nám mohou pomoci najít shodu mezi potřebou našeho ega a Já, čili duší. Podaří-li se nám vzájemně sladit tyto dva rozdílné prameny, budeme odměněni návratem k fyzickému i psychickému zdraví přinášející harmonii, vnitřní klid a radost. Milý čtenáři, potom teprve přichází pozitivní myšlení vnímání i chování. Odchází strach a dostaví se láska, která vždy potřebuje taková prostředí. Kde je láska, najdeme moudrost a jsme hodni poznání vedoucí k osvětlení, osvobození. A osvobození je dar. A tady je začátek obdarovávání se. Začátek na cestě k záchraně – spasení, to i lépe zní. Co z toho vyplývá? Spasit se můžeme sami. Nikdo nás nemůže zachránit a už vůbec ne bez našeho svolení. Cožpak Kristus tvrdil – beze mě tady zahynete? Naopak. Řekl: *Jan 14:12 Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.*

Je to naše volba, svobodná volba, kterou nám dal Bůh a nikdy nám nebude v ní bránit. Bůh nepotřebuje do všeho zasahovat, protože jeho zákony jsou dokonalé a z toho důvodu i samoúčelné. To znamená, splníme požadující podmínky, dostaví se účel neboli cíl. V každém případě je účel i jako výchovný prostředek. Je-li pozitivní, je odměnou, když je negativní, varuje nás o chybném konání.

Rudolf Steiner * 27. 2. 1861, † 30. 3. 1925, rakouský filozof a mystik sám nabádal své příznivce, aby si ověřovali vlastním rozumem jeho každé tvrzení a nevytvářeli si autority. Je to velikán lidského ducha 20. století. R.Steiner chápal atlantskou kulturu jako předěl v rozvoji lidské schopnosti rozeznat dobré od zlého. Je vhodné ho zde citovat, protože to snad pomůže pochopit rozdíl mezi luciferem jako nositele zla a luciferem

jako pohádkovou bytostí. Role pohádkových bytostí jsou často vnímány od dětství jako smyšlené a potom ztrácejí svůj skutečný význam. R.Steiner: *Okultní vývoj člověka: „Přemýšlí-li člověk zevrubněji o Luciferově společnosti, brzy ho napadne, že je rozumnější naučit se Lucifera poznávat, že je lepší uvědomovat si, že jsme v jeho společnosti, než se domnívat, že to vůbec není a že v nás svými silami působí jenom neviditelně... Zlo nespočívá v tom, že je po našem boku Lucifer – neboť ho postupně poznáváme jako ducha, který přináší svobodu – zlo je právě v tom, že ho nepoznáváme... Člověk se stává silným, pokud musí namáhat své svaly. A právě tak musí dobro, pokud se má vystupňovat ve svátost, překonat zlo, které se mu staví do cesty. Zlo má úkol přivést lidstvo na vyšší stupeň.“* Potud R. Steiner.

Proto říkám: Hněváme-li se, že je nám pácháno zlo, potvrzujeme jenom nepochopení stavu, který nám ukazuje směr konání. **Zlem jsme upozorňováni na naše chyby, kterých jsme se dopustili dříve...** Velice těžko se tato pravda připouští. Stačí se kolem sebe dívat a určitě dojdete ke stejnému závěru. Ale podívejme se na věc z jiné strany.

„Člověk nalézá v sobě Krista skrze sebepoznání jako vůdce, ke kterému může dospět, protože je vždy v člověku“. Je to jádro každé duše (naše vyšší Já), bez něhož není život možný. Obsahuje v sobě Boží podstatu i Sílu a Lásku, kterou učil Ježíš Kristus, až nastal jeho čas. Za tři roky své působnosti si dokázal získat lásku, úctu i srdce největšího počtu obyvatel planety Země, přestože drtivá většina jej nikdy nespatriila. Ježíš je vzor. Vzor, jak má člověk používat svůj rozum, mysl. Kristus je cesta. Cesta, na které nás vede duše v souladu s vyšší vůlí.

A JEŽÍŠ KRISTUS JE PŘÍKLAD ÚCTYHODNÝ NÁSLEDOVÁNÍ, JAK ČLOVĚK MÁ UŽÍVAT ROZUMU V SOULADU S VYŠŠÍ VŮLÍ.

Pochopení tohoto Ti také pomůže vnímat to krásné na lidech a přecházet bez povšimnutí nedostatky a slabosti. „Děkuji Otče, tam, nahoru.“

Velmi záleží na tom, aby člověk vnímání své duše osvobodil od náboženského učení v oblasti, které posiluje ochranu církve a církevních praktik, a tím podporuje v nás rostoucí ego. Proč?

Náboženství ve svém původu mají vztah ke stupni morálního a intelektuálního rozvoje lidí. K tomu si vytvořila různé náboženské povinnosti, obsahující většinou vnější formality. Tyto formality nemají hodnotu duchovní, ale mají hodnotu účelovou a slouží k udržení určitého stupně naší závislosti na církvi, k jednoduššímu ovlivňování náboženstvím a ochraně svého náboženství před vnějším ohrožením. Proto pokládají své učení za pravé a u odlišného vyznání poukazují jenom na chyby vyvolávající rivalitu a nesnášenlivost. Soustředění na slabosti druhých a ignorování jejich silných stránek nás udržuje na úrovni nesnášenlivosti a nenávisti. Cílené zpracovávání naší mysli začíná již při vstupu do každého společenství. Jako příklad můžu uvést konfirmaci v evangelické církvi. Jsem konfirmovaný evangelík, takže z vlastních zkušeností vím, že ke konfirmaci není připuštěn uchazeč, i když je ochoten se podrobit jakékoliv zkoušce, která prokáže jeho duchovní zralost. Je tedy nemožné podle předpisů církve přistoupit ke konfirmaci bez absolvování vyučování u duchovního, kterého k tomu určila církev. Pro absolvování konfirmační výuky je rozhodující a důležitější znalost, citace naučených frází a dogmat než duchovní zralost. Víra se nachází v přirozenosti člověka a člověk bude věřit, pokud se mu dostane duchovní chléb v souladu s jeho intelektuálními potřebami. Víra překračuje hranice názorů i důvěry a bez dobrých skutků je mrtvá. Kdyby náboženské učení mělo na zřeteli v první řadě pokrok v duchovním růstu, „nevznikali“ by věřící odmítající učení náboženství i účast při bohoslužbách.

NEJVÍCE SLOUŽÍME BOHU, JSME-LI K LIDEM LASKAVÍ
A POSILUJEME-LI NADĚJI V ŽIVOTĚ TĚCH,
KTEŘÍ NEVĚDÍ, KUDY DÁL.

Díky Bohu, ve všech vyznáních jsou kazatelé, kteří si zaslouží být nazýváni k tomu zrození, tedy povoláními. Člověk se však musí učit být v nitru živým, aby poznal, co se mu předkládá, protože je také odpovědný sám za sebe. Proč o tom zde píšete? Historie usnadní porozumět některým dnešním postojům v náboženství. Začnu v dnešní době, kdy je z muslimů a jejich náboženství vytvářen strašák pro celý svět. Mírně řečeno – nešťastná zahraniční politika USA jako světové velmoci dotlačila muslimský svět do pozice ohrožených. (Nemůžeme od lidí očekávat dobrotu, pokud v nich vyživujeme strach.) Z toho důvodu pravděpodobně dochází k útokům a odvetnému postoji v rámci možností, které jsou v arabském světě k dispozici. Je na zamyšlení skutečnost, že z trosk „dvojčat“ Spojené státy znaly viníka a bylo jim naprosto jasné „odkud vítr fouká“. Ponechám na čtenáři co je dobré a co je velmi zlé a pro koho. To ukáže opět až historie, která je vždy nápomocna v utváření si názoru i korigování postojů. Proto se vrátím stručně k nejpodstatnějším okamžikům v náboženství.

Katolicismus procházel stejným extremismem jakému, je dnes vystavené muslimské náboženství. Předcházely mu křížácké výpravy, vojenská tažení vyhlášená katolickou církví jako svatá válka proti nekřesťanům a pohanům. Nejvýznamnější byly křížové výpravy do Palestiny a vyhlásil je na koncilu v Clermontu v roce 1095 papež Urban II. Jejich cílem bylo osvobození svatého hrobu v Jeruzalémě. Celkem sedm křížáckých tažení ukončila až vojska egyptského sultána Charíla v roce 1291 dobytím poslední křížácké pevnosti Akkon v Jeruzalémském království. Křížové tažení proti husitům, vyhlášená jako svatá válka na obranu křesťanské víry, začala na podnět uherského a římského krále Zikmunda Lucemburského a schválením papežem 1.3.1420. V roce 1433 začalo jednání katolické církve s husity po neúspěšných křížáckých taženích proti husitům, které vyústilo v přijetí kompaktáta (písemně uzavřené dohody mezi husity a zástupci basilejského koncilu). Kompaktáta proklamovala mír mezi husitskými Čechy, respektive Moravany a ostatními křesťan-

skými národy. Principy náboženské tolerance, které umožnily dospělým si zvolit mezi husitskou nebo katolickou konfesi (náboženské vyznání).

Židovské náboženství si tímto procházelo v období Ježíše Krista. Ti, kteří se rozhodli následovat Ježíše Nazaretského (pro znalé Nazarejského) a přijmout jeho učení, byli v té době nazýváni Kristovci a jejich společenství bylo pokládáno za sektu. Všichni Kristovi učedníci zemřeli násilnou smrtí, kromě Jana. I zde je hybnou silou strach židovských kněží o post a moc. Opakují. Je-li věřícímu shůry dáno, a to je každému, kdo si udržuje mysl i duši čistou, potom nepřipustí ani pomýšlení na možnost vzít spravedlnost do svých rukou. (Jeho víra v Boží spravedlnost, ho tam nikdy nepustí.) Trestat jakýmkoliv způsobem, od fyzických trestů až po likvidaci odpůrce, není slučitelné se zdravým rozumem. Často na začátku je touha pomáhat potřebným a končí to zachraňováním druhých proti jejich vlastní vůli a bojem o mocenské pozice. Ten, který přistoupí na dogmatické, někdy cíleně zavádějící tvrzení, a podřídí se ve slepé víře, je kdykoliv přístupný zúčastnit se osobně na Boží spravedlnosti ve jménu Nejvyššího i za cenu ztráty vlastního života. Tento postoj se odvíjí z pocitu ohrožení a je léčitelný jenom zbavením strachu a ponecháním svobodné vůle k seberealizaci. O tom se můžeme přesvědčit téměř každodenně. Náboženská nesnášenlivost je rozvíjena a vyživována i „služebníky“ náboženství. Pokud by hlavním cílem všech duchovních kazatelů bylo vedení věřících k poznání a podpoře duchovního rozvoje v souladu s Boží vůli, nechyběla by věřícím proklamovaná bezpodmínečná láska a její atributy, jako je například tolerance, vstřícnost, pochopení, snášenlivost, přejícnost, laskavost a úcta ke všemu Božímu. Není tomu tak. Nosným pilířem v náboženství je ochrana vůči všemu, co ohrožuje toto společenství. (A proto jsou nahrazeny pozitivní atributy lásky negativními atributy strachu.) Tento pilíř je vyšší než ostatní pilíře, na kterých náboženství stojí, a proto se učení stává nestabilní, vratké ve svém základě jako stůl o čtyřech nohách, který má jednu nohu delší. Čím je tato noha delší, tím je plocha stolu šikmější

a nestabilnější, po níž nám sklouzne to, co na něj postavíme. Seběmenší otřes ohrožuje všechno co stojí na šikmé a vratké ploše. Vratkost této plochy, na které leží náboženství, je příčinou „vkládání vlastního“ *rozumu* i do situací, které patří Bohu. Projevuje se to „pěstováním“ nadměrně silného pocitu zodpovědnosti, nevyrovnanosti, netolerance, manipulace a dalších povahových vlastností majících vztah mezi *já* – *egem* a *ty*. Situaci můžeme přirovnat k rodičovskému přístupu, kdy nejsme potom ochotni tolerovat jinou cestu svého dítěte, než je naše představa. My přece se *zkušenostmi* nejlépe víme, co je pro naše dítě nejlepší. Dopředu vidíme katastrofické scénáře postavené na strachu a negativních zkušenostech z vlastního života, které se určitě naplní, nebudeme-li vyslyšeni. Naši pravdu obhajujeme poukazováním na životní příklady ostatních, které vnímáme jako vzor pro jejich úspěch převážně ve finančním zajištění.

Každý má své poslání v životě. Dnešním důležitějším měřítkem úspěchu jsou materiální jistoty více než duchovní růst a pokojná seberealizace. Tímto způsobem se projevuje nevyrovnané ego, kdy sebe stavíme výše než ostatní. Na jedné straně naše podvědomí a touha duše nás vedou do chrámu Páně za duchovní potravou, na straně druhé je naše chování prošpikované škodlivými výplody rozumu a zbaveno soudného svědomí i pocitu zodpovědnosti vymezující meze etického chování. Proto duchovní vedení korigované svědomím nejsme ochotni respektovat a stavíme rozum nadevše. Naše nabubřelé ego nás nepustí cestou, na které se nepodílelo. Stálým zatěžováním rozumu se nám nedostává chvilky klidu a ticha, kde teprve až se ztiší mysl, můžeme vnímat svoji duši.

Každé náboženství přidá to, co vymudroval lidský rozum, aby udrželo své věřící v poslušnosti a přitom si nezabouchlo dveře novým. Výklady svatých textů často nejsou prezentovány v souladu s vůlí Nejvyššího. Horlivost ze strachu některých kazatelů, guruů, swámí a jinak nazývajících se duchovních jim často tlačí do úst nešťastné způsoby vyjadřování. Právě horlivost na jedné straně pomáhá zviditelnění, udržet získanou

pozici, funkci, na straně druhé má na svědomí náboženskou nesnášenlivost a povyšování svého náboženství nad ostatní. Velmi často se můžeme přesvědčit u obhájců svého náboženství o neznalosti písma svatého jiného směru či vyznání. Setkáváme se s tím téměř u všech věřících bez rozdílu náboženství. Například židé neznají korán, muslimové hinduismus, buddhismus a křesťané, ti odmítají všechny, přestože nepřečetli ani celou bibli, jsou proti všem. Už z nějakého důvodu, který jim není ani dobře znám. Kde přišly k zamítavému postoji ovečky? Dovedl je tam výklad Bible, kterou nečetli? „Otče, Ty dobře víš, že toto není soud, ale mně známý jediný způsob jak hledat příčiny nedorozumění a poukázat na chybějící poznání naprosto nutné k vzájemné lásce a toleranci“. Vím, že mnoho věřících přijme moje vysvětlení s nelibostí, rozpaky i s pohoršením. Většinou všichni křesťané věří v Ježíše Krista, Spasitele a zároveň i věří, že se za nás obětoval, prolil svou krev na kříži za naše hříchy. Jenom slepá víra může souhlasit s tvrzením, že Bůh ve své dokonalosti potřebuje k smíření se s hříchy všech lidí prolitou krev svého nevinného Syna, jak to tvrdí křesťanské učení, toho Syna, kterého poslal Bůh jako vzor, nositele Lásky, Čistoty a Spravedlnosti. Luk. 3:22 „...a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

Mat. 17:5 „*To jest ten můj milý Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.*“

Který světský soudce by s čistým svědomím připustil, aby za skutečného viníka vzal na sebe odpykání trestu nevinný, i kdyby to žádal z rodičovské lásky ke svému dítěti? A náboženské učení, opírající se o desatero Božího přikázání, toto vnitřně nepřijatelné tvrzení povýšilo na vůli Boží. Pokud by učení všech náboženství bylo v souladu s Boží vůlí, nemohlo by nikdy docházet k náboženským válkám, nesnášenlivosti a páchání všeho zla, které se šíří, chybí-li víra a láska, kterou se zaštiťují všechna náboženství hlásící se k Bohu, ať je nazýván Kršna, Bůh, Jehova, Alláh či jinak. Vždyť Bůh je jeden, jen jméno se mění s vyznáním. I když Bůh je spíše titul než jméno.

Bůh přece poslal všem proroky, osvícené nebo spasitele, kteří podle daných oblastí a podmínek ukazovali cestu vedoucí k bezbolestnému přežití na Zemi a pokojnou cestu k Bohu po pozemské smrti. Co se stalo, že nebyly vyslyšeni tito Boží poslové? Služebníci, hlasatelé náboženství, takzvaně prostředníci mezi Bohem a člověkem svojí interpretaci zkreslovali záměrně skutečnost?, anebo neříkali úplnou pravdu, aby si uchovali moc a vliv svého postu? Ohrozil-li kdokoliv jejich pozici, nebránili se ho ukřižovat, upálit nebo jinak zavraždit. Kristus byl přibytý na kříž, přestože nebyl shledán vinným. Víme, že to byli kněží, kteří křičeli „ukřižovat“. Jaký byl jejich skutečný důvod, pokud chce někdo tvrdit, že to nebyl strach o post a moc? Tady se odvíjí zlo. Z malého, ohroženého, strachem skličujícího *já*. Malé *já* patřící rozumu vystihující stav naši myslí. Strach vždy nestojí v pozadí. U takzvaných „osvícených“, falešných proroků, před kterými nás varoval Kristus, je to i domýšlivost a pocit, že právě oni jsou Bohem vybráni k službě Boží. Jak je můžeme poznat od pravých, vyvolených? Díky Bohu, na tuto otázku nám odpověděl také Kristus:

Mat.7:16 *„Po jejich ovoci je poznáte. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodlácí fíky?“*

Pro ilustraci a porozumění uvedu jeden příklad za všechny. Ostatní jsou v jádru stejné, v projevu obdobné. Podle starých písem Indie zvaných Vědy se učí, že Kapila je inkarnací (vtělení) Nejvyššího Pána. Narodil se matce jménem Dévahúti a otci jménem Karmada Muni. Kapilovo učení bylo původně zapsáno ve Šrímad-Bhágavatamu (Bhágavata Puraně), které patří k nejdůležitějším dílům védského teistického písemnictví. Samotný Pán říká v Bagavad-gítě (4.7):

„Kdykoliv a kdekoliv nastává úpadek v náboženství a začíná převládat bezbožnost, ó potomku Bháraty, v té době Osobně sestoupím.“

Hnutí pro vědomí Kršny je určeno k šíření tohoto poselství Kršny a říká: „Nekážeme náboženský systém, nějaké sekty, ale skutečné náboženství, skutečnou dharmu. Dharma představuje zákony Nejvyšší Bytosti. Nejvyšší Bytost, neboli Bůh je jeden a jeho zákony jsou také jedny.“

S tím vším lze souhlasit. Je to logické a nepřičí se to zdravému rozumu. V čem je tedy problém? V interpretaci (komentáři). To je kámen úrazu. Zde je příčina odmítání.

Zakladatel mezinárodní společnosti pro vědomí Kršny je Šríla Prabhupáda. Narodil se 1. září 1896 v Kalkatě, Indii. Bylo mu 56 let a cítil, že nadešla doba, aby se vši vážnosti začal uskutečňovat přání „svého duchovního učitele“, nikoliv z Boží vůle. Jednomu muži v Džhánsí řekl: „Celý svět čeká, pane Mitro, na duchovní revoluci.“ Vzhledem k tomu, že instituce vytvořena jeho duchovním učitelem Gaudíja Math ztrácela neustálými spory a politikařením na vlivu, pokusil se založit hnutí „oddaných“, které by působilo po celém světě. Jaký dopad může mít šíření tímto způsobem? Z knížky Učení Šrí Kapily od Šríla Prabhupáda. Cituji:

„Musíte odejít ze společnosti materialistických lidí a vyhledávat společnost oddaných, neboť bez vhodné společnosti nemůžeme porozumět Pánovým činnostem.“

S tím nelze dost dobře souhlasit, protože Bůh nás poslal na Zemi do hmotného, materiálního světa, abychom došli sami k poznání. V materiálním světě vidíme nejlépe účinky zákonů Božích. Každý ve své podstatě jsme prodlouženou rukou Boha. A jako jednotlivec zde najdeme nezvratné potvrzení platnosti zákonů pravdy. Tomuto poznání se nemůžeme naučit ve světě duchovním po smrti, protože tam nenalezeme vedle sebe zlo a dobro tak, jak je tomu na Zemi.

Jan 14:2 *„V domě mého Otce je mnoho přibytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.“*

Ale zpět. Šríla Prabhupáda píše: *„Neoddaní nemohou ocenit vědomí Kršny čtením Šrímad-Bhagavatamu nebo jiných védských písem, která popisují činnost Pána. Jelikož jim duchovní život nebyl vysvětlen správným způsobem, myslí si, že jeho činnosti jsou vymyšlené. Osobní činnosti Pána může člověk pochopit pouze ve správné společnosti.“*

Že mají působnost Boží zákony za všech okolností bez rozdílu národnosti, vzdělání i náboženství, to vidí kdo chce vidět i bez společenství. Společenství se vždy vyčleňuje, uzavírá a chrání, z nejčastějších důvodů je to potřeba oprostění od

vlivů odlišného směru myšlení. Je to způsob ochrany něčeho před někým. Již tato ochrana vyžaduje „správné vysvětlení“ védských písem, jak tvrdí Šríla Prabhupáda. Dále.

„Než začneme duchovní život, musíme mít odpor k smyslovému požitku, a toho je možné dosáhnout prostřednictvím bhakti.“

Prosím, nemějme odpor k smyslovým požitkům. Kdyby nás to nevedlo k poznání, Hospodin by nám to neposkytl. Smyslové prožitky vnímejme jako odměnu. Naopak, radujme se. Naučme se radovat z požitků i z úspěchu našeho i druhých. Přejme si vzájemně všechno co je dobré a přináší radost. Přej a bude ti přáno. Pokud kdokoliv úspěch nabyl svojí pílí bez příkoří ostatních, radujme se s ním, získal-li tento úspěch na úkor někoho, není třeba mu to závidět, jednou dojde k zúčtování. Sám se asi stane obětí takovou, na které nyní vydělal. To je zákon přírody. Věřte v Boží spravedlnost, ta je neomylná. To nejsou zákony světské, novelizované podle okamžité potřeby někoho, jenom pro někoho a většinou proti někomu. Ještě jednou: můžeme žít požitkový život, a dokonce je nám požehnán samotným Bohem, žijeme-li z výsledků našeho přínosu pro druhé. Je-li to na úkor někoho, běda nám. V tom případě ani Pán Bůh nám nepomůže. Proč by zasahoval? Vždyť by tím zrušil výchovný prostředek. „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“ – je psáno.

„Ať činíš cokoliv, ať pojídáš cokoliv, ať obětuješ nebo daruješ cokoliv a ať provádíš pokání, ó synu Kuntí, vždy to čin jako oběť Mně.“

Co činíš s láskou, nelze nazývat obětí. To jsme si již řekli. Bůh po nás nežádá žádné oběti. Jaký by mněl k tomu důvod? Obětovat se musíme jenom tam, kde je nedostatek lásky. Obětovat znamená stavět se do pozice poškozeného. To jsou skutečné oběti, dojde-li k jakékoliv škodě obětovaného. A co se darů týče, dar je všechno co dostaneme, bez ohledu, zda si to zasloužíme či ne. Potom z takovýchto darů má větší radost dárce než obdarovaný. Pokud cokoliv dostaneme v době, kdy to nejvíce potřebujeme, nelze hovořit o daru, v těchto přípa-

dech hovoříme o pomoci. Třeba i bezpodmínečné, to je, že neočekáváme protislužbu. Je psáno: Jak se chováš ke svému bližnímu, tak se chováš ke svému stvořiteli.

„Budeme-li vykonávat své zaměstnání jako oběť Kršnovi, náš život bude dokonalý.“

Můj komentář: Jedno z utrpení na tomto světě je, chodit do práce s pocitem obětování se. Je to v podstatě varování, že jdeme po špatné cestě. Hledejme si práci, která nás vnitřně uspokojí a bude nám radostí. Vykonáváme-li svoji práci s radostí a láskou, vnímejme to jako symboliku, že jdeme po správné cestě. Slyšíme-li uznání těch, kterým slouží výsledky naší práce, je to potvrzením správné cesty. Pocit, že přinášíme oběti, vyvolává komplex méněcennosti, někdy přináší pýchu. Jenom ti, kteří trpí komplexem méněcennost, cítí se nedoceny, mají neustále potřebu někomu pomáhat, obětovat se. Cítí potřebu zviditelnit svoje úsilí, volají po uznání a vděku za svoji „dobrotu a obětavost“. Dovedeme si jistě představit, jak je otravný člověk, který má chorobnou potřebu pro nás stále něco dělat, aniž jsme ho o to požádali? Jakým harampádím nás zasype takovýto člověk trpící představou, že jednou budeme potřebovat jeho dary, o které jsme nežádali.

„Měli bychom vědět, že pokud jsme nepochopili Kršnu, jsme stále ještě hlupáci“, říká Šríla Prabhupáda „Můžeme se vydávat za velké učence, ale ve skutečnosti jsme hlupáci. To je závěr šáster“ (šáster-zjevení písmo).

To není sice v písmu vlastním Bhágavatamu, ale v závěru šáster, který si vytvoří Swámí Prabhupáda. Pokud duchovní pokládá za hlupáky ty, kteří nechápou Boha, to je smutné. Hlupákem můžeme nazvat člověka nepoučitelného, nikoliv duchovně nezralého. To bychom mohli většinu dětí nazývat hloupými a to přece nejsou. Duchovní, jako první, by měl vědět, že na Zemi se vtělují duše různě vyspělé a ty je potřeba oddělit od nepoučitelných hříšníků, kteří úmyslně škodí, přestože jsou prvními oběťmi svého konání a pouze tyto lze nazvat hlupáky. Pro svoji nepoučitelnost. Ze života je však

zřejmé, že nerozhoduje věk, vzdělání ani zasvěcení kněžské, je-li poskytnuto bytosti nevyrovnané a pro výkon poslání nedozrálé. Takovýto výše uvedený způsob nemá nic společného s vedením na duchovní cestě, spíše z něj vyplývá, jak se zpracovává rozum k poslušnosti. Ale je nám to třeba. Těch, kterých se tato slova netýkají, nemohou se nad nimi ani pohoršovat. Francouzské přísloví říká:

„KDO UMÍ JEN JEDNU PÍSEŇ,
NESMÍ SE STÁT UČITELEM.“

VĚDA A NÁBOŽENSTVÍ

Z oblasti vědecké, zaměřené na náboženství, se podívejme na názor Ernesta Rifgatoviče Muldaševa vědce, který je titulován jako doktor medicíny, profesor, ředitel Všeruského centra oční a plastické chirurgie, chirurg vyššího stupně, čestný konzultant Luisvillské univerzity, diplomovaný oftalmolog Mexika, člen mezinárodní akademie věd, mistr sportu, trojnásobný mistr SSSR, který procestoval celý svět. Napsal: *„Myslím, že by bylo vhodné vytvořit jednotné náboženství pro celé lidstvo, vždyť Bůh je jeden. V současné době by náboženství mohlo působit silně na lidi na vědeckém základě“.*

Omlouvám se za způsob vyjádření panu doktorovi Muldaševovi, ale pokud moje vyjádření má být vystižné i upřímné, musí nést úvodem trošičku ironie, ale ne ve zlém, a potom vážně. Takže: *„Ty kluku šikovná, ty se nezapřeš, že jsi Rus. Zase chceš někomu vnucovat svoje, nyní na vědeckém základě. Vy jste všichni stejní. Dříve pod pláštěm „bratrské pomoci“ a „dočasně“, nyní na vědeckém základě a trvale. Děkuji, já nechci.“*

Není přijatelné v zemi, kde nejvyšší Bůh je dolar, sjednotit náboženství a vnutit ho lidem, třebaže je postaveno na „vědeckém základě“. A už vůbec ne „celému“ lidstvu. Důvod: Rozdílnost životních podmínek vyžaduje rozdílný přístup k přežití. Potrava, která zachrání život v podmínkách na severním pólu, zabije člověka v oblasti rovníku a opačně. Potrava sloužící k zdravému životu v takto odlišných podmínkách musí být odlišného složení. Eskymáci se určitě netrápí s nedostatkem zeleniny a ovoce ve stravě, minerálů a vitaminů a já nepochybuji o jejich dobrém zdravotním stavu. Náboženství není nic jiného než podmínky přijaté pro přežití v dané oblasti, za daných okolností. Osvíceného Buddhistu nepřesvědčí ani vědecké zdůvodnění islámu k tomu, aby zbytek života žil podle Koránu. Samozřejmě to platí i opačně. Muslim nemůže přijmout mírumilovné způsoby projevu buddhismu, cítí-li se v ohrožení. Lidé si vybírají náboženství

podle svého zájmu i duchovního směřování. Žádným způsobem nelze nikoho přinutit, aby přijal jakékoliv jiné náboženství, než pro které se rozhodl. Podle Cayceho náboženství je pouze formou, jejímž prostřednictvím se lidé snaží pochopit Ducha. S nesčetnými případy nelidskosti, krveprolití a politických bojů se setkáváme i v dnešní době, když se jedna skupina snaží vnutit své přesvědčení a své názory ostatním. Jistá migrace mezi náboženstvími byla v minulosti, je nyní a bude vždy, ale pouze z vlastní vůle. Nikoliv z donucení. Vězte, že:

SMYSLEM ŽIVOTA NENÍ USPOKOJOVÁNÍ NAŠICH
SOBECKÝCH PŘÁNÍ, ALE TO,
ABY ČLOVĚK UČINIL MÍSTO, KDE SE NACHÁZÍ LEPŠÍM!

Jestli se lidé budou těšit ze štěstí, nebo zakoušet utrpení, je zcela v jejich vlastních rukou. Naštěstí je tu síla, která dokáže i změnit stávající stav – a to je moudrost. Rozum vás může dovést k vychytralosti, ale jenom duše vás přivede k moudrosti. Nelze popřít skutečnost, že většinou ti, kteří následují náboženství, získávají jistými činnostmi mír myslí a stávají se ukázněnějšími, civilizovanějšími a lepšími lidmi. A za to se patří poděkovat s úctou těm, kteří na tom mají svůj podíl, a to jsou duchovní, kněží, rabíni atd. Toto tvrzení nezvrátí ani několik málo výjimek zneužívaných pro svoje nevědění. Ani tyto varovné případy však nemají být zneužívány k vzájemné rivalitě a sporům, ale mají sloužit k poznání učení, mentality lidí ostatních vyznání a mají vést k hledání cesty i nápravě nedostatků v učení. Je nesmyslné a hloupé odsuzovat islám kvůli několika atentátníkům, stejně jako odmítat katolické náboženství kvůli pálení „čarodějnic“. Drtivá většina těchto věřících jsou velmi slušní, zdvořilí, laskaví, pohostinní, vstřícní, tolerantní a snášenliví lidé. Mám osobní velmi pěkné zkušenosti i s lidmi islámského vyznání, kdy při návštěvě jejich státu jsem byl velmi mile překvapen s uctivým vystupováním, zdvořilým projevem a způsobem vyjadřování, stejně jako s morálně čistým přístupem, který mají k hostům, cizincům i zákaz-

níkům. Středoevropané, ale hlavně mi Češi, se máme ještě hodně co učit i od nich. Nikdo nemá sebemenší právo pošlapávat zdravou hrdost kohokoliv, bez rozdílu víry, rasy či barvy pleti. Nikdo z nás nemá žádné právo zneužívat slabosti a nevědomosti druhých. A neznalost i nedostatek pravdivých informací, někdy cíleně zkreslené, zprostředkované informace mezi lidmi, umožňuje lehce šířit hněv postavený na nenávisti, nesnášenlivosti sloužící k obhájení sobeckých cílů i získání moci. Je naší povinností hledat pozitivní vlastnosti i oblasti, které nás více spojují, usmiřují, dovolují vzájemnou toleranci, podporují snášenlivost, přinášejí vzájemnou úctu, provázejí zdvořilé přístupy a činí nás po všech stránkách laskavějšími, lepšími. Je tolik dobra v nejhorším z nás a tolik zla v nejlepším z nás, že nikdo by neměl o nikom hovořit zle. I v Koránu jsou k tomu věřící vedeni, jenom je potřeba více dobré vůle to vidět, slyšet i prezentovat. Pro příklad uvedu z Koránu:

Číslo sury: 11, Název sury: Húd, Arabský název: Húd, Verš: 10

A když mu dáme okusit přízně poté, co dotklo se jej neštěstí, volá: „Zlé ode mne odešlo!“ a pln radosti je a vychloubán...

Číslo sury: 32, Název sury: Padnutí na zem, Arabský název: Al-Sadžda, Verš: 17

Žádná duše neví, co z radostí skryto je pro ně odměnou za skutky jejich.

Číslo sury: 6, Název sury: Dobytek, Arabský název: Al-An'ám, Verš: 48

My posíláme posly jen jako hlasatele zvěsti radostné a jako varovatele; ti, kdož uvěří a polepší se, ti nemusí mít strach a nebudou zarmouceni.

Číslo sury: 9, Název sury: Pokání, Arabský název: At-Tauba, Verš: 112

Kající se, uctívající, chválící, oslavující, sklánějící se, poklekající, přikazující vhodně a zakazující zavrženíhodně, dodržující ustanovení Boží . . . Oznam věřícím zvěst radostnou!

Je pravdou, že Korán je ještě radikálnější než Starý zákon a židovské náboženství, které v podstatě představuje Boha pomstychtivého, trestajícího oko za oko, zub za zub. Touto přísností, týkající se vynucení poslušnosti i bázně před Bohem, mělo

být docíleno kázně u těch, kde rozumu dobré slovo nepomáhalo. Je prospěšné i moudré jít cestou lásky. A jestli tak oboustranně nečiníme, musíme se připravit, že jednou draze zaplatíme za svoje chování, které je v rozporu s vyšší duchovní rovinou i v rozporu s Boží vůlí i v rozporu s lidskostí. Je psáno: „*Co činíš druhým, činíš svému stvořiteli, ... Co rozséváš, to sklízíš.*“

Je potřeba šířit a podporovat, rozvíjet a probouzet lásku v lidech prostřednictvím všech náboženství. Mat. 5:44 *Já však vám pravím: **Milujte své nepřátele** a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...*

Luk. 6:27 *Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: **Milujte své nepřátele**. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.*

Luk. 6:35 ***Ale milujte své nepřátele;** číňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná...*

To znamená: číňte jim to co je jim prospěšné. Nemohou-li pro svoji zatvrzelost přijít k poznání, potom je i kárejte. Tím jim posloužíte.

Věda jako taková se odvíjí z myšlení, které je závislé na rozumu. Toto myšlení končí, umírá s fyzickou smrtí mozku. Díky Bohu, protože mnohokrát je velmi nízké a podílí se tím na šíření zla. Protože je závislé na hmotě, rozumí jenom skutečností týkajícím se hmoty. Jenom v případech, kdy se rozum ukázní k poslušnosti a vezme na sebe roli podřízeného, je ochoten přijmout i skutečnosti jím nevyprodukované a neověřitelné. Dokáže přijmout informace získané šestým i sedmým smyslem a dokonce je rozum ochoten s nimi i spolupracovat. Jenom když je ochoten se podřídít a v pokoře přiznat, že existuje něco vyššího, schopnějšího a proto i lepšího.

„Věda je soustavná, kritická a metodická snaha o pravdivé a obecné poznání v určité vymezené oblasti skutečnosti. V novověku byla založena na představě zákonitého chování skutečnosti, které se odhaluje teorií a ověřuje opakovatelným experimentem. Výsledky lze měřit a vyjadřovat tak, aby věda dovolila spolehlivé předvídaní výpočtem. Díky tomu se věda spojila s technikou a stala se hlavním činitelem ovládnutí přírody“ – nám říká naučný slovník.

Boží zákony nelze vysvětlovat vědeckým způsobem, protože věda nemá vztahový rámec pro jemnohmotnou energii ležící mimo měřitelnost přístroji konstruovanými pro měření energie magnetodynamické. Je to stejně absurdní jako použití voltmetru na změření velikosti pozitivních emocí. Vědy lze použít jako svědka k potvrzení faktů a souvislostí.

Dovolím si zde citovat z knihy „Z koho jsme vznikly“ od Ernesta Rifgatoviče Muldaševa:

„V současné společnosti lidé s čistou duší téměř nejsou. Podle mého názoru jsou jim nejbližší vědci. Vědec (mám na mysli skutečné vědce), například v medicíně, se sám odkazuje na početné ztráty (bezsné noci, malý plat atd.) v procesu vynalézání, realizaci ideje a probíjení se skrze vědecký konzervatismus, a to především kvůli soucítění a lásce k nemocným lidem celkově. Národnost nemocného, vědecká prestiž a peníze hrají pro opravdového vědce zcela druhotný význam. Uspokojení mu přináší vědomí, že jeho obrovská práce, ztráty a boj s konzervatismem přinesly plody ve formě pomoci tisícům a milionům nemocných lidí. Proto se mi chce říci: „Chraňte a važte si opravdových vědců! Realizují se a obětují se kvůli vám, lidem!“

Se vši úctou ke všem profesím bez rozdílu i k vědci Muldaševovi musím upozornit na projevy já-ega. Čtenář sám vycítí z čtení textu pýchu, pocit nedoceněnosti i pocit důležitosti. Každá profese je vysoce potřebná a docenit ji můžeme pouze v době její potřeby. Pro pochopení mého tvrzení uvedu příklad ze života, který je jistě blízký každému čtenáři, a přestože se s ním nesešel, rozumí tomu každý.

I správce toalet nám může prokázat nezapomenutelnou laskavost a udělat radost v případě naší nezbytné lidské potřeby, když nás nebude zdržovat placením před nezvladatelnou potřebou a zachrání nás v tom okamžiku od velmi zlého, co nás mohlo potkat v cizím městě. Radostný a soucitný úsměv při placení po vykonání osobní potřeby takového soucitného člověka nelze zapomenout a otvírá mu dveře do nebe. Za takovýchto okamžiků i velmi vážné onemocnění pokládáme za nicotnost stejně jako úctu k vědcům, kteří se kvůli nám „obětovali“. V takovýchto okolnostech přestáváme cítit bolest kloubů a jejich hybnost se rapidně zlepší při akutním hledání toalet,

protože cítíme, jak rychle se blíží peklo. I v těchto vypjatých situacích nejvíce pomáhá modlitba přesně nasměrována k duchovním průvodcům (andělům strážným), kteří mají na starosti správce toalety i zbytečně dlouho vysedávající uživatele toalet. Běda nám, běda, jestli narazí na lidi, kteří nadměrně zaměstnávají rozum někdy i pochybnou činností a potom nevnímají naléhavé volání anděla. Tím se zařadí i v našich očích do kategorie neslyšících, byť mají uši, a náš oprávněný hněv jim v podobě karmy připraví obdobnou situaci, která má mít pro ně výchovný účel. Proto apelují:

**CHRAŇME A VAŽME SI VŠECH PROFESÍ BEZ ROZDÍLU!
REALIZUJÍ SE KVŮLI SOBĚ
A JSOU PRO NÁS PRODLOUŽENOU RUKOU BOHA
V DOBĚ NAŠI POTŘEBY.**

Podle věku, vzdělání, poznání, prostředí v němž se nacházíme i lidí tvořících nám společnost v dané situaci se mění priority hodnot a vztah člověka k člověku. Jiné požadavky jsou v období dětství a vzdělávání, jiné v době nesení a utrpení. Nelze podceňovat žádnou profesi, měli bychom si vážit každé bytosti, se kterou nás osud přivede do styku. Všichni jsou svým způsobem andělé. Proto je potřeba jim rozumět. I z toho člověka, který nás na veřejnosti zesměšňuje, je potřeba si vzít ponaučení. Není jednoduché vzít na sebe kabát posměváčka, který je slušným lidem odporný, a čím odpornější, tím větší ponaučení přináší ve svém okolí. Dobrý člověk nám kazí charakter, ale bezcharakterní, ten nás vyučí, ale velmi rychle. A potkáme-li je, určitě nám mělo být sděleno něco velmi důležitého a věrme, že v pravou chvíli. Jako všechno se vším souvisí, tak i všichni mají svůj účel i cíl a jejich hodnota roste i padá podle okolností i pochopení. Přemýšlejme, prosím...

**LÍBÍ-LI SE NÁM NĚCO, NEJČASTĚJI SE TO TÝKÁ OKOLÍ
A NELÍBÍ-LI SE NÁM NĚCO, JE NAŠEMU CHOVÁNÍ
NASTAVENO ZRCADLO.**

PRAMENY MYSLI

Rozdíl mezi naší myslí a projevem duše můžeme poznat například, když sledujeme film na začátku plný romantiky a lásky, který od druhé poloviny předvádí jen týrání, krutost a utrpení nejhrubšího kalibru. Příjemné pozitivní emoce do poloviny filmu a vnitřní nesouhlas s pohledem na páchané zlo, které se nám přičí, je projevem zdravé duše. Zvědavost, která nás nutí dívat se do konce filmu i přes náš vnitřní odpor vůči násilí, patří rozumu. Zde poznáváme vedení naším Já, čili duší. Je to názorný příklad, co je v souladu s vyšší vůlí a potřebou zdravé duše, prožívat lásku přinášející pocity radosti, klidu a harmonii a na straně druhé narušené ego, drží-li nás rozum v podobě zvědavosti v pozornosti i za situace nám vnitřně nepříjemné, v rozporu s touto vyšší vůlí. Zdravé duši se taková situace plná krutosti přičí, protože má Boží jádro obsahující lásku. Vyhledává-li někdo situace předvádějící krutost a násilí, které se mu nepřičí, je to způsobeno vnitřní bariérou postavenou mezi rozum a duši. Tuto bariéru lze vytvořit otupěním přirozené citlivosti duše výchovou i prostředím, kdy se jednostranně zdůrazňuje a podporuje růst ega. Známe to pod pojmem „vymývání mozku“ nebo „zelený mozek“. Co není v souladu s láskou, vnímáme jako negativní – škodlivé pro duši a následně i pro tělo.

Představme si fiktivní příklad, i když v praxi možný, kdy z důvodu osobních i finančních příjmeme zaměstnání v agresivním prostředí parlamentu plném projevu nesnášenlivosti, hněvu a osočování a opustíme klidné prostředí předchozího zaměstnání, kde nás provázela vstřícnost, laskavost, vzájemná úcta i zdvořilost spolupracovníků. Pomiňme příčiny prostředí dané v předchozím zaměstnání společným zájmem všech spolupracovníků a rozdílnými zájmy v parlamentu. Zákonitě se změní měřítko hodnot, naše *já* je ohroženo v agresivních podmínkách natolik, že přistoupíme na vnitřní boj o přežití a uplatňujeme k těmto účelům všechny prostředky, od kterých lze očekávat účinnost v ochraně svého *já*, i když nám

dříve byly tyto účelné prostředky cizí a z našeho dřívějšího pohledu politováníhodné. Zde vítězí rozum na plné čáře nad potřebou duše. Malé *já-ego* odmítá respektovat vnitřní pocit své duše. Rozum zavelí i za cenu nejvyšší a znehodnotí vše, co se nám doposud podařilo dobrého v duchovní oblasti. Pýcha a nízké hodnoty ega jsou natolik silné, že jsme ochotni je vyměnit i za cenu nejvyšší, ztrátu zdraví, úcty, míru a klidu. A toto je už bez komentáře, ale i v tomto případě ocenitelné, že tito lidé berou dobrovolně na sebe veliké břemeno, z kterého jednou budou muset zaplatit „daň“, a tak nám ukazují, kudy cesta nevede, a pokud vede, s jakými důsledky. Zaslouží, děkuji.

Tady je vhodné se pozastavit a věnovat větší pozornost důsledkům, které v konečné podobě mají na nás vliv, protože zde jsou vytvářeny vnější podmínky pro život nás všech.

Ty „nejsilnější“ jedince z parlamentu vynese jejich ego do vládního křesla. No, budiž vám „požehnáno“. Je pochopitelné, že každá vláda ponechává zákony, které jí usnadňují vládnout, a mění ty, které jí posilují moc. Moc je mocná čarodějka. Pocit moci velmi posilňuje ego a ego vyživuje pocit moci. Je to začarovaný kruh, z kterého se nedá odejít, ledaže pádem. A pád „kolegy“ se připouští jenom v případech, že by jeho ponechání na postu vyvolalo náš pád. Jelikož nemůžeme vědět, jak dlouho si udržíme získanou pozici, naší snahou je zajistit si jistoty být i nemorálním, nezákonným způsobem. To je příčinou a podhoubím korupce. Nekontrolovatelná lakota a nejisté podmínky pro seberealizaci při ztrátě postu. Přijetím zákona o rozšíření imunity i v této oblasti s platností na doživotí si zákonodárci uvědomují, že hněv voličů by přerostl meze únosnosti a potom by byli voliči pod vlivem hněvu schopni rozehnat i těžkooděnce a napadnout zákonodárce s lopatami v rukou. Snad z tohoto důvodu se přijímají zákony vždy pro někoho, proti někomu, často na hranici snesitelnosti. Například pro zdraví, na ochranu nekuřáků proti kuřákům, a to včetně prostorů venkovních. Nedá se spoléhat na slušné vychování kuřáků, proto přijmeme zákon a slušnost si vynutíme a na výjimky, které nejsou ochotny se podřídit

„většině“, pošleme policii. Ta s nimi udělá pořádek, přece máme na to „zákon“. Věřím, že zde je značná dávka ironie namísto. Alespoň pro slušné lidi.

Ale pojďme ještě dál. To, co se musí ze zákona nyní psát na každou krabičku cigaret, má vyjádřit „zodpovědný“ přístup zákonodárců vůči našemu zdraví, protože sami nejsme schopni dobrovolně pochopit, co nám škodí. Je to pouhá zástěrka předvádějící „vysokou“ míru zodpovědnosti zákonodárců, ale ve skutečnosti má likvidační dopady a lobbystické pozadí, protože jinak by zdravý rozum nikdy nepřipustil takovou zrudnost. Jsem přesvědčen, že je otázkou krátkého času, kdy nebude podstatné lobby u politiků, kterým není také příjemné se stavit do pozice hlupáků přijímáním zákonů poškozující „voliče“. Vysvětlím.

Myšlenka je v základě tvůrčí. Vyslovená nebo napsaná je tím zesílena a prvním krokem ke zhmotnění. To je jeden faktor popisu na cigaretách. Druhým činitelem je placeboefekt. Naše podvědomí dokáže realizovat to, čemu věříme, ale i to, co mu neustále opakujeme. V odborných kruzích je to známé, a proto se placeboefektu využívá při ověřování účinku nových léků. Nemocní jsou rozděleni do dvou skupin, kdy jedné skupině se podávají testující léky a druhé neškodná imitace. Výsledky slouží k posouzení jak účinnosti, tak k sledování vedlejších účinků. „Dokonalé“, že?

Ale zpět ke kouření. Do našeho podvědomí se zafixuje všechno, co je neustále opakováno. „Kouření způsobuje smrt“, „Kouření způsobuje rakovinu“. To znamená, že čtením a opakováním těchto nápisů si lidé ordinují to, co nápis sděluje. Víím, všeho moc škodí, ale se vši úctou k lékařům, jde nejen o nehoráznou cílenou dezinformaci, ale z pohledu etického o trestuhodný čin toho nejtěžšího kalibru. Každý nápis, který na nich je, způsobí u lidí, kteří tomu uvěří, přesně to, co je tam sdělováno. A teď mám na mysli samá hrubá neslušná slova pro tvůrce a životadárce takovýchto zákonů, stejně jako pro lobbystické aktéry. Poznámka z emocí: „Nechtěl bych být v kůži tvůrců tohoto zákona, v kůži těch, na které dopadá oprávněný hněv kuřáků.“ Jednou mi snad dají za pravdu ti,

kteří budou svědkem důsledků jejich činů. Jdu si zapálit na čerstvý vzduch, abych se uklidnil...

...už jsem tady. Jak jsem kouřil, snížil se mi tep a ztišila rozbouřená mysl, uslyšel jsem anděla, který mi říká: „Ty nevidíš přínos v tom, co tě rozhořčilo?... Podívej se na celou záležitost z pohledu karmického. Co jiným činíš, sám jednou prožiješ. Podílíš-li se na šíření hněvu, jednou hněvu budeš vystaven a ještě ve větším měřítku. Možná v jiné podobě, ale to není podstatné, protože každý hněv má destruktivní účinky. Sám přece souhlasíš s tím, že svým hněvem Boží spravedlnost nenahradíš. Stavíš se zbytečně do pozice soudce, nepracoval jsi v podobných podmínkách a chybí ti znalost pozadí celé věci. Věř mi, není jednoduché přijmout tak zodpovědnou roli v životě, pokud ti nebylo shůry dáno. V jejich případě není co závidět a přejícnost, než se dostane k cíli, mění se rozhořčenou myslí v zlomyslnost. Škodíš si čtyřikrát!...“ A bylo ticho.

Je to velice zajímavé... Vyslechl jsem anděla, vrátil jsem se napsat to, co mi bylo sděleno a černá niť mého myšlení, odvíjející se z negativních pocitů, byla přestřižena. Otázky v podobě: „Je to všechno potřeba nekompromisně potrestat postavením před soud pro obecné ohrožení, protože jde o zdraví mnoha lidí? Je takto zdravotnictví cíleně zajišťovaná klientela, nebo je to rychlejší likvidace potencionálních důchodců vyžadujících náročnou léčbu? Přejde jednou spravedlnost v podobě veřejného odsouzení zveřejněním všech konkrétních autorů takového zákona? Může to dobře dopadnout, pokud si necháme líbit opečovávání tímto způsobem?“ Jsou zbytečné stejně jako rozhořčení.

Ticho... neuměl jsem si odpovědět ani na otázku: Kudy dál? Rozhodl jsem se jít znovu zpět „na cigaretu“ a zavolat anděla slovy: „Bože, prosím Tě skrze našeho přímluvce Ježíše Krista, pošli mi z duchovního světa průvodce, který mi pomůže najít východisko z této situace a navede mě dobrým směrem. Děkuji Ti i bytosti tím pověřené. Amen.“

... „Vstup do knihovnice lidských moudrostí. V první knize, kterou vytáhneš ze své knihovny, protože tě upoutala pohledem, najdeš řešení“...

Podívám se na knihovnu a vezmu knížku „Zasvěcení“ od Elisabeth Haich, náhodně otevřená na str.203 cituji:

„Absolutní poslušnost vůči boží vůli je povinností každého spolupracovníka na velkém božském plánu. Vůle boží se může projevat bezprostředně skrze tebe, nebo skrze jiné lidi. Boží vůli poznáš, když prozkoumáš vše, co se na tobě žádá a zjistíš, zda to odpovídá tvému vnitřnímu přesvědčení. Bůh k nám mluví naším nejvnitřnějším přesvědčením a my ho musíme bezpodmínečně poslechnout. Poslouchat však bez svého vnitřního přesvědčení, pouze ze zbabělosti, strachu, pro materiální výhody nebo z pouhé snahy být dobrý – to jest z nízkých osobních důvodů – je podlézavostí a je satanské.

Vládnutí znamená předávat nevědomým a slabým lidem něco z vlastní síly vůle. Univerzální láska má spojit všechny aktivní síly národa, měla by je vést k všeobecnému dobru, aniž je poškozováno lidské právo na sebeurčení. Kdo však chce bez lásky a ze sobeckých důvodů jiným vnucovat vlastní vůli a poškozuje jejich právo na sebeurčení, učiní z božské vlastnosti vládnutí satanické tyranství.“ Konec citace.

Tento text vysvětluje více, než se může na první pohled zdát. Navede k srovnávání úrovně života a životního prostředí v totalitní nebo demokratické společnosti, kde chybí zodpovědnost hlavy státu vůči Bohu, třeba někde, se zemí řízenou duchovním vůdcem, kterému nechybí zodpovědnost za své skutky Bohu, například v Bruneji, kde i dnes po několika dynastiích vládne stále sultán islámského vyznání. Přijatelné podmínky a prostředí vytvořené pod sultánovým vedením pro místní obyvatele jsou v rozporu s negativní propagandou západního světa týkající se tohoto vyznání. Proto volám: **„Budiž požehnaný život sultánovi, jeho rodině i jeho potomkům, kteří jenom následováním svých otců neznehodnotí to, co vybudovali jejich předkové pro svůj lid.“** Jenom tím, že se poukazuje na skutečné, nezkreslené pravdy, bude odsouzeno k zániku všechno, co snižuje takovéto hodnoty klamavou a lživou propagandou.

Odvolávání se politiků na svoji zodpovědnost vůči voličům je stejně zcestné jako tvrzení, že majitel firmy je zodpovědný za výsledky své práce těm, které zaměstnává. Necítí-li vůdce zodpovědnost vůči vyšší moci, nelze se divit svévolnému chování a zneužívání svého postavení. Potvrdí-li nám jasnovidec či hypnoterapeut pomocí regrese (například u idiota)

příčinu neschopnosti vyjádřit se, související v předchozím životě s jeho krutovládou a zneužívání schopností i moci, pomine v nás pocit lítosti a soucítění. Respektujme svobodnou volbu každého jednotlivce i neomylnost zákonů přírody. Přesvědčíme-li se o *nespravedlivě* páchaném utrpení při národnostních čistkách, porozumíme i utrpení a bezpráví, které si prožívají jako malé děti v následujícím životě v podmínkách, které sami vytvářeli v předchozím životě. Pokud by tomu takto nebylo, nikdy by neměla výchovný účel Boží spravedlnost i zlo mající výchovný efekt. Nedalo by se hovořit o dokonalosti Božích zákonů. Jak jinak přinutit zatvrzelý rozum, sobecké, chamtivé, agresivní ego k poslušnosti? Světská spravedlnost mnohokrát zneužila postavení moci, ale Boží spravedlnost nezná omylů. Nic se neděje náhodou. I přírodní katastrofy mají čistící účel. Je potřeba vyčistit od negativní energie i lidi již nepotřebné tam, kde to není možné jiným způsobem. Velmi odvážené tvrzení, vím. Odvážné se však zdá pouze těm, kteří přijali cíleně pokřivené definice i názory usnadňující manipulaci s lidmi. Sbírký poskytnuté na humanitární pomoc různým oblastem na likvidování následků jsou často rozkradeny, ale informace o jejich zneužití se již mezi dárcce nedostanou, aby nebyla ohrožena dobrá vůle dárců. Viz: Asii po katastrofě způsobené Cunamy. Připomeňme si sbírky pro pomoc Vietnamu ve válečném období s USA. Jakým způsobem mohou být využity finanční prostředky ve válečném vztahu? Sbírký pro jižní zemětřesení v období válečného konfliktu arménsko – azerbajdžánském. Zemětřesení v období nepokojů v Iránu a podobně. Média, jak televize tak i tisk, nás informovala o „využití“ sbírek. I uragány, téměř pravidelné v oblasti Floridy, mají svůj účel, když pomíchají majetky zbohatlíků s majetkem chudých. Není to jízlivost. Z lidského hlediska to je utrpení, ale z hlediska Boží spravedlnosti je potřeba si z toho vzít ponaučení.

Téměř ve všech společenstvích, národech je pěstovaná falešná představa hrdinství, která pomáhá získat lidi k účelovým potřebám vládců. Účastníci, kteří přijali tuto falešnou vizi, jsou ochotni za žoldácký plat riskovat vlastní

život. V živé paměti máme zveřejnění informací o vysokém finančním ohodnocení každého účastníka mise v zahraničí. Zájem s vidinou vyřešení své finanční situace převyšoval možnosti státu, proto mohly být vybráni „nejlepší“. Havárii letadla přepravující vojenskou misi zpět do vlasti přežil jediný člověk. Mohl by nám poskytnout komplexní informace, které pomohou pochopit Boží spravedlnost. Pravděpodobně se tak nestane ze dvou důvodů. Zaprvé ze strachu, vyvrácení falešné představy o lidském a etickém významu mise, za kterou se schovávají samozvaní spasitelé a ochránci „spravedlnosti“. Zadruhé ze strachu „znevážení“ poslání všech účastníků, kteří katastrofu nepřežili. Jenom pozůstali mají právo hovořit o bolesti a krutosti důsledků i vysoké ceně této životní zkušenosti. Mnoho amerických vojenských veteránů se rozhodlo zveřejnit skutečnosti, které potvrzují škodlivou propagandu a nesmyslnost válečného řešení, což nás má vést k přemýšlení, komu, čemu sloužíme?

Skutečný význam slova mír je dokonalý soulad mezi lidskou vůlí a vůlí Boží. Chce-li lidstvo dosáhnout míru ve skutečném významu tohoto slova, musí své jednání podřídit přírodním zákonům. Nevyhnutelně se blíží doba, kdy všechny státy světa budou muset přepracovat svoje světské zákony tak, aby byly v souladu s Božími zákony. Má-li nastat pozvednutí společnosti k vyššímu stupni lidství, musejí se státi novými ušlechtlejšími lidmi nejdříve jednotlivci. K tomu je nezbytná znalost přírodních zákonů nutná, neboť bez těchto znalostí se i slušný člověk dopouští při nejlepším chtění nebezpečných omylů. Otevře-li se mysl v pokoře respektování Božích zákonů, nastává u člověka úplná vnitřní proměna k dobru.

Nutno upozornit i na chvályhodné příklady zasluhující projev úcty a uznání z válečného prostředí, kde na prvním místě hrála roli lidskost a láska. Tyto však nepatří do kategorie falešné propagandy, protože vyplavou na povrch, až to okolnosti dovolí a veřejnost může přijmout. Například obdivuhodný odpor proti německému nacionalismu během druhé světové války. Německý duchovní Dietrich Bonhoeffer je jeden z mnoha, kteří si zachovali mravní, lidský postoj

i v období těch nejobtížnějších životních zkoušek, kterým byl vystaven. Jenom morální hodnoty a respektování zákonů přírody mohou vést k uvědomování si vyšší spravedlnosti a pochopení bezpráví páchajícím zlem bez ohledu na větší nový názor a nastavená kritéria hodnot.

Podívejme se na situaci z jiného úhlu. Je mnoho příkladů, kdy pro překročení mezí etiky bylo voláno po odstoupení z funkce. Viník však nebyl ochoten se dobrovolně vzdát svého výhodného postu a přišla vyšší spravedlnost, kdy se stal obětí dopravní nehody, bez cizího přičinění. Žádné uctivé pietní akty, veřejné ocenění dosavadní práce se nekonaly, protože neopodstatněné trvání na svém postu bylo v živé paměti všech. Jiné ponaučení poskytne příklad známých osob, kterým jejich životní cestu předčasně ukončila nevyléčitelná nemoc či úraz. Z lidského hlediska lze pochopit žal, avšak z vyššího principu se jedná o milosrdenství. Pýcha předchází pád. Kde není v silách donutit rozum k poslušnosti varovným signálem, aby konal v souladu s Boží vůlí a zákonů přírody, je potřeba ochránit hodné jiným způsobem. Duchovní svět si ho vezme k sobě.

Tam, kde všechno probíhá v souladu s vůlí Boží, nechybí osobní zodpovědnost nejvyššímu, příkladná mravnost i pro nejnižší, pocítujeme vnitřní souhlas i vstřícné přijímání podmínek nastolených vedením. Po smrti zůstávají v úctě tyto příkladné osobnosti i generacím, které je znají pouze z historie, jako například T. G. Masaryk, který napsal: *„Jako teista, jako pluralista přijímám existenci duše a její nesmrtelnost, jsem si jist duší a dušemi: myslím, že hypotéza duše nesmrtelné se neprotiví biologii a psychologii, neprotiví se vědě. Ať sloužíš čemukoliv, drž se reality. Ale realita je i duchovnost, duše, mravní řád, Bůh a věčnost. Teprve s ní žijeme plný život v plné a celé skutečnosti, ať jde o život jedince nebo dějiny národů. Teprve ten život je bez vnitřních rozporů, teprve takový život má pravý a jasný smysl“.*

Potřebuje nositel takového smýšlení ochranku? Jej chrání to, co říká, jako jiné ohrožuje to, co se o nich ví. Sami se vystavujeme nebezpečí a po ostatních žádáme, aby nás *chránili*.

Vězte, že:

REALISTA ŽIJE MATERIÁLNÍM STYLEM ŽIVOTA,
ALE ABSOLUTNÍ REALISTA ŽIJE HARMONICKÝM
DUCHOVNÍM ŽIVOTEM.

NEMOCNÉ EGO

Rozum z filozofického hlediska je specifická schopnost člověka uvažovat i jednat rozumově, tj. nezávisle na okamžité situaci, na vlastních potřebách, přáních atd., a to podle určitých, všem lidem více méně společných pravidel. V antice byl rozum pokládán za odlesk božství v člověku, ve středověku za princip spojující člověka s Bohem. Novověk zúžil pojetí rozumu na důkazové postupy, jejichž výsledky musí *každý* uznat. *Musí* každý uznat... Od deseti k pěti. Od antiky přes středověk k novověku, jaký úpadek! Povýšíme vlastní rozum nad všechno ostatní. Pýcha předchází pád. Zbavujeme se toho, co nám bylo jako lidstvu nejdražší, mělo nejvyšší hodnoty, přinášelo lásku, radost, moudrost a nezbytnou pokoru. Dobrovolně se zbavujeme Boha a jeho vedení prostřednictvím naší duše s božským jádrem. Boží jiskrou, základem duše. Je pravdou, že nemalý podíl na této naší volbě má vliv učení církve. I pokud je to nepřesné, termín církev se dnes již používá i pro náboženské organizace nekřesťanské a je celkem zažitý. Pán Ježíš zamýšlel církev jedinou, ale v pluralitě vnějších projevů (obřad, výklad víry, vnitřní uspořádání apod.) se církevní jednota narušila a rozdělila, roztránila. Mínění jednotlivých církevních teologů o přípustné míře rozdílnosti se nejenom velmi liší, ale má i značný podíl na rivalitě a nesnášenlivosti podporované odmítáním všeho, co je v rozporu s „jejich“ vnímáním víry, řádu i výkladu...

Milý čtenáři, omlouvám se, že si již nepamatuji autora, který řekl: „**Bohu se podařilo něco naprosto úžasného v tom, že poskytl úplně dokonalé zákony přírody platné za všech okolností, které mají neměnné podmínky i řád zachovávající rovnost, zajistí spravedlnost a neomylnost, poskytují svobodu a přes tvrdost těchto Božích zákonů je uctíváný, přestože Ho nikdo nikdy neviděl.**“

Přestože toto víme, alespoň bychom k tomu měli být vedeni náboženským učením, jsme netrpěliví a spravedlnost

bereme do vlastních rukou. Náš hněv nám nedovolí čekat, až přijde Boží spravedlnost. Náš hněv se chce podílet na trestání. Víru máme tak „malou“, že nelze na ni spoléhat, a proto pomstychtivosti necháváme volný průchod. Nemáme-li možnost vzít spravedlnost do vlastních rukou, chceme ublížit alespoň zlou myšlenkou, kdy přejeme, aby toho, koho jsme odsoudili, (určitě podle našeho pohledu *spravedlivě*) postihlo něco zlého. Naplní-li se naše zvrácené přání, vyživujeme tím v sobě zlomyslnost a škodolibost. Jak nízké...

Abd-Ru-Shin napsal: „Lidstvo brání svou „výjimečnost“ všemi dostupnými prostředky, proto je skutečně namístě jít cestou pokory, zbavit se pýchy a vyhodit do povětří překážky sebepoznávání poukázáním na úctyhodné zákony, jež ovládají tento pozemský život.“ Úžasně pravdivé.

Mnoho peněz, energie a času věnujeme vědeckému výzkumu, zdůvodňování a ověřování v praxi různých teorií, přestože nemáme zvládnuté základní zákony přírody, které řídí život na Zemi. Na to chci poukázat tak, abyste si sami, bez cizí pomoci, mohli toto ověřit.

Každému je od přírody dán základ víry, a podoba víry se mění podle inteligence, zkušeností a charakterových vlastností jednotlivce. Poukázáním na osobně ověřitelná fakta potvrzující platnost Božích zákonů a osobním poznáním těchto skutečností měníme v sobě víru na vědění.

ZMĚNOU VÍRY NA VĚDĚNÍ LZE NAZVAT POZNÁNÍM,
COŽ MŮŽE BÝT PRVNÍM KROKEM K OSVÍCENÍ,
KTERÉ NENÍ UPÍRÁNO ANI JEDINÉMU ČLOVĚKU,
ODSTRANÍ-LI BARIERU MEZI SEBOU A BÝT HODEN.

Tuto podmínku (bariéru) jsme si sami vytvořili v předchozích životech zneužitím znalostí, schopností a síly pro své zájmy k získání více, než jsme si zasloužili. Z nadřazenosti rozumu, sobeckého malého *já* uznáváme kult moci a lakoty provádějící zlo, které vede k záhubě. Příkladem nám může být zánik Atlantidy, Sodomy, Gomory...

Neustálým zaměstnáváním rozumu jsme dosáhli jeho

růstu, ale zároveň jsme tak připustili zakrnění „třetího oka“ i malého mozku, dříve nám umožňující přístup k zdroji všech informací (universu neboli akašické knihovně). Soustředění na slabosti druhých a ignorování jejich silných stránek nás udržuje na materiální úrovni. Je povzbuzující vědět, že tento proces, který má všestranně degradující vliv, lze velmi snadno obrátit. Při větší pozornosti lze toto tvrzení vypožorovat v běhu událostí a využít ho jako podnět k duchovnímu růstu a úniku ze zajetí egoismu. Dosavadní zvyky jsou však v nás natolik zakotveny, že je nemohou změnit ani enormně silné vize, protože jsou v nás neustále vyživovány a posilňovány mediálními marastem. Proto hledejme pravdu.

Naučný slovník nám představuje ego jako centrum osobnosti. Psychologická nauka hovoří o osobnosti jako celku obsahujícím povahové a charakterové vlastnosti propůjčující neopakovatelnou jedinečnost. Předpokladem pro osobnost s velkým O je nositel převážně kladných charakterových vlastností opírající se o čestnost a sebekázeň, které brání jakkoliv zneužít svoje centrum osobnosti čili *já* k uspokojování svých potřeb na cizí úkor. Je-li tomu tak, hovoříme o zdravém egu, vyrovnané osobnosti, moudrém, čestném člověku, kterému je soudcem v první řadě vlastní svědomí. Jakmile začneme využívat svých schopností k sobeckým účelům na úkor někoho či něčeho, hovoříme o nízkém jednání (vždy mu předchází nízké myšlení), které není v souladu s vyšším Já-duší, čili Bohem a důsledek se projeví na dvou úrovních.

První úroveň je zatížení organismu energií nižší vibrací likvidující harmonii v organismu. Touto ztrátou harmonie se mění podmínky pro růst hormonů, stejně jako citlivost receptorů-hormonů mající na starosti spouštění fyziologických procesů v organismu (např. T-lymfocyty). Stejně to platí pro tvorbu a množství trávicích enzymů v organismu. Ztrátou vnitřní harmonie po energetické stránce nastává ztráta i na fyzické úrovni, a to v první řadě v endokrinním systému narušenou tvorbou hormonů i enzymů. (Pro čtenáře, kteří nečetli moji předchozí knížku „Emoce, které nám způsobují nemoci“ – *nižší vibrace nám zhoršují podmínky pro žlázy s vnitřní sekrecí,*

a tak i tvorbu hormonů a trávicích enzymů.) Jenom krátce. Hormony jsou sloučeniny, které slouží v těle jako chemický posel od jedné buňky (nebo skupiny buněk) pro jiné. Hormony řídí průběh a vzájemnou koordinaci reakcí v organismu. Od enzymů se odlišují také tím, že působí jen na živící buňky. Působení hormonu je závislé na jeho detekci buňkou, hormon musí vnitřně vzájemně působit s odpovídajícím buněčným receptorem, který pak spustí kaskádu druhotných reakcí, které vedou až k pro hormon typické odezvě. Vzhledem k tomu, že různé buňky uvnitř těla mohou mít receptory k danému hormonu v různém počtu nebo odlišně citlivé, tak hormon může působit přednostně na skupiny buněk s nejvyšší citlivostí.

Na druhé úrovni našemu já rozumem vytváříme nezdravé podmínky k chorobnému růstu, kdy nenasatelné požadavky ego zaměstnávají rozum (naši mysl) uspokojováním stále nových potřeb. (Co ego jednou získalo, nikdy se toho dobrovolně nevzdá.) Ze strachu, kterému je vystaveno, ego nás tlačí do stále extrémnějších podmínek boje s cílem obhájit, zachránit, udržet nebo znovu získat za každou cenu. Rozum nedá dopustit na hrdost i pýchu já-ega, které vyzvedává rozum k uctívání a sebeoslavování za podíl na jeho růstu. Nastává začarovaný kruh, ve kterém já je pyšné na svůj rozum a rozum je pyšný na své já. Vytváříme tímto začarovaným kruhem podmínky blokující náš duchovní růst a podporující růst negativních povahových vlastností.

Všechna náboženství, i když se v mnoha pojetích různí, jsou zde jednotná a stav nemocného já-ega, tento začarovaný kruh držící pohromadě pocit vlastnictví nazývají Satanem, ďáblem nebo čertem, podle velikosti síly, moci i škodlivosti a projevy páchaného zla nazývají hříchem. Lidová moudrost to cituje slovy: „Udělej čertu dobře a peklem se ti odmění“. Z toho je i pochopitelné, že peklo není nic jiného než stav choré mysli, stejně jako „Ráj na Zemi“ je v případě, je-li zdravá mysl v harmonii a ve shodě s duší, a tím i s Bohem. Nyní můžete lépe porozumět mému tvrzení, že:

„NEMOCNÉ EGO JE NEJROZŠÍŘENĚJŠÍ NEMOC SVĚTA.“

Podle čeho poznáme nemocné ego?

Podle přítomnosti strachu a všech jeho projevů například v podobě lakoty, nepřejčnosti i nenávisti, hněvu, zlomyslnosti, netolerance, zatvrzelosti a neústupnosti, nesnášenlivosti, zášti, závisti, nedocení i pocitů křivdy a podobných emocí, které si ukládáme v oblasti solar plexus – centru osobnosti, našeho „já“ a v oblasti srdeční čakry.

Proč je nemocné ego škodlivé?

1) Stojí na počátku veškerého utrpení. Odvíjí se z něj všechny podmínky potřebné k vytváření a růstu zdravotních potíží na úrovni psychické i fyzické. Na úrovni energetické nám způsobuje disharmonii v organismu s negativním působením, vlivem v čakrách se všemi důsledky.

2) Je tvůrce negativního prostředí, které se tak vytváří v místě, kde se zdržujeme nejčastěji, jako například na pracovišti, doma, ale nejsilněji v prostoru spaní. (V těchto případech vstáváme unavenější než večer a potřebujeme určitý čas, než to takzvaně „rozchodíme“.)

3) Podle zákona podobné přitahuje podobné se nám tato škodlivá energie hromadí, nabaluje jako sněhová koule a ve svém důsledku ovlivňuje i okolí a podílí se na vytváření „negativní atmosféry“. Někteří citlivější jedinci nepotřebují ani slyšet slovo od negativně nabitého člověka a cítí tuto vyzařující negativní energii ihned při setkání. Slova „*padající*“ z takového jedince stav pouze potvrzují, zesilují, násobí. Tato negativní energie, kromě jiného, nás vede k hrubému způsobu vyjadřování a k agresivitě.

4) Pro ty pokročilejší v poznání lze uvést, že výtvořitel zlého citového chtění jsou příčinou vzniku takzvaných *démonů*, kteří svého stvořitele energeticky vysávají. Proto také velmi často zlomyslní a hněviví lidé jsou trvale vyčerpaní. Tito démoni nepřestávají však existovat po odloučení od svého zploditele, nýbrž dále trvají jako *samostatní*, dokud se jim dostává potravy od stejně smýšlejících lidí. Nemusí to být právě ten, který je vytvořil. Hledají příležitost, aby se zavěsili na některého člověka, který je pro ně otevřen nebo jenom slabý v obraně,

a přitom svoji hněvivostí, vytvářením negativní energie dokáže vyživovat po energetické stránce tyto démony. Duchovní svět nikdy nepřipustí, aby tito démoni byli vyživováni čistou energií z universa, Bohem nebo láskou Kristovou. Podle toho, co je čtenáři srozumitelnější.

Proč se nemoc ega tak rychle šíří?

Protože je ve své podstatě nositelem, i když falešných, ale přece jenom velice lákavých, iluzí o pocitu moci a neomezených možnostech, zviditelnění, získání bohatství a jistoty, slibuje život bez omezení, nese v sobě příslib dominantního postavení, úcty a vážnosti, ocenění i uznání a předpoklad spokojenosti přinášející radost.

V čem spočívá jeho nebezpečí?

Svoji záłudností, která je mu vlastní. Pozitivní líbivé představy využívá jako hybnou sílu k svému cíli, ve kterém se mění hodnoty pozitivní na negativní i na energetické úrovni. Slibuje radost, bohatství i sílu a přináší žal, chudobu i slabost. Nabízí jistoty, uznání, úctu, štěstí a zajistí nejistotu, nedocnění, nenávisť, neštěstí. Urychluje vzestup a přináší rychlý pád.

Jaký to má účel?

Dokázat si svoji schopnost, sílu, důležitost a v neposlední řadě nepostradatelnost své role učitele v celém stvoření. V podstatě napravuje nenapravitelné tím, že nám poskytne to, o co jsme si „řekli“. Dá pocítit důsledky malosti, nedokonalosti, zatvrzelosti a pýchy, proto nás ego povznáší do výšek, aby nám ukázalo pád. Ukazuje nám skutečnou tvář nepoučitelné hlouposti. K nápravě jsou použity nejtvrďší donucovací prostředky, někdy s nevratným následkem. Pociťujeme je například v podobě tragedií, havárií, neštěstí i jako patologické změny a degenerativní růst v organismu vyžadující chirurgické odstranění. Takto jsme upozorňováni na zlé, škodlivé myšlení a konání, které volá po změně. Je neopatrné, ba někdy přímo hloupé přehlížet varovná znamení.

Způsobuje-li naše myšlení a konání újmu jinému na úrovni citové a nejsou anulovány důsledky, ukládají se informace do podvědomí a jsou použity k vytvoření, vyhledání nebo přitahování podobného prostředí, které umožní prožít tvůrci to, co sám vytvořil i s několikaletým časovým odstupem.

Jakým způsobem je léčitelné ego?

Láskou a harmonií. Myšlení i činy je třeba podřídit potřebám duše a tak v souladu s vyšší vůlí se podílet na šíření všech projevů lásky jako je tolerance, uznání, snášenlivost, smířlivost, laskavost, vstřícnost, přejícnost, ohleduplnost, vzájemná úcta i pokora ke všem bytostem zde na Zemi, celé fauně i flóře.

ZAMĚŘÍME-LI SVOJE PŘÍSTUPY V PRVNÍ ŘADĚ NA NAPLNĚNÍ POTŘEB OSTATNÍCH, ZÁKONY PŘÍRODY SE POSTARAJÍ O NAPLNĚNÍ POTŘEB NAŠICH.

Všechny prostředky jsou jen tupým nástrojem, není-li za nimi živý duch a láska.

Snad nejznámější z bible: „*Co rozséváme to sklízíme*“ má trvalou platnost za všech okolností. Je-li naše myšlenková hodnota nízká, svěřme svoje vedení podvědomí, čili Bohu. Lidově řečeno „řídme se srdcem“. Ať je nám svědomí „vůdcem“. Vyplatí se to. Všichni známe mnoho příkladů o požehnaném životě těch, kteří v první řadě měli na mysli prospěch a dobro ostatních a jenom jejich skromnost jim nedovolila poukazovat na správnost této volby. A naopak, mnohem více je odstrašujících příkladů, které poukazují na tragedie a neštěstí tam, kde na přední místa na rebríčku hodnot jsou honba za majetkem, chamtivost, lakota, sobectví i zneužívání postavení. Jenom z pocitu lidskosti nemohu uvést konkrétní příklady jmenovitě. Ale vnímavému čtenáři je přesto jasné, že i všechny podvody světa jsou postaveny na lakotě a vypočítavosti. Vidina vysokého zisku připravila mnoho lidí o celoživotní úspory a mnohdy i o vlastní život. Jak

snadno lze parazitovat na lidské chamtivosti nám předvádějí podvodníci v každé době. Jenom těžko budeme hledat jediného chamtivého člověka, který se nestal obětí svojí lakotou, a pokud ho najdeme, nenastal ještě jeho čas. Kde se pracuje pro získání blahobytu a osobní prestiž za každou cenu a používají se libovolné prostředky pozbývající pojmy jako je čest, svědomí a etika, tam společnost ztrácí na vývoji a dochází k degradaci a regresi (zpětnému posunu). A to je už na zamyšlení... prosím!

Rochefoucauld řekl: „*Radu člověk dát může, ale ne už moudrost a sílu ji uposlechnout.*“

SEBEVĚDOMÍ

Sebevědomí je úzce spojeno s vědomou myslí a je závislé na *rozumu*, je i produktem rozumu. Mysl je aktivní princip, který řídí člověka. Protože náš rozum, stejně jako fyzické tělo, po naší smrti je odkázán k zániku, zanikne i sebevědomí, naše malé *já*, čili ego. Díky Bohu. S duší odchází pouze to, co jsme si uložili do podvědomí a po fyzické smrti těla se toto podvědomí stává vědomím duše. Zkušenosti, poznání, stejně jako emoce, si duše nese sebou. Proto se doporučuje před smrtí odpuštění, smíření se všemi i s Bohem. Nezatížíme tak svoji duši škodlivou, negativní, hrubohmotnou energií, negativními emocemi, které naši duši potom drží v záhrobí (nejnižší duchovní úroveň bytí po smrti). Mějme na paměti ze zkušeností kolem nás, jak těžko se umírá těm, kteří jsou plni zla, hněvu, nenávisti, hořkosti, pocit křivdy a jiných emočních bolestí. Duše se jen velmi pomalu a těžko odpoutává od této hrubé energie a takto postiženého, znečištěného těla.

Ale zpět. V první řadě je potřeba si dát do pořádku svoje ego. Jsme zvyklí, ať vědomě či nevědomě, pracovat v nějakém pořadí, a to podle důležitosti věcí, které jsme přijali a nazýváme toto pořadí žebříčkem hodnot. Ty hodnoty, které uznáváme nejvíce si idealizujeme a nenecháme na ně dopustit. Čím více si je ceníme, tím častěji jsou nám napadány okolím. Proto ješitný, domýšlivý člověk je často zraňován křivdou, kterou si vytvoří pocit ublížení. Zde stačí málo, jenom trošičku nedocenění snahy, kterou vyvíjí pro konání dobrých skutků a křivda je na světě. Očekáváme-li vděčnost, děláme chybu. Mnohokrát jsme nebyli požádáni o pomoc, ale naše touha po uznání a ocenění je natolik silná (nízké nebo vysoké ego), že nás tlačí do situací pomáhat. *Já* na to přece mám!

Zdravým sebevědomím se projevuje i ten, který výjde vstříc, až když je o pomoc požádaný. Má na zřeteli vždy svůj stav a pomoc druhému mu nepůsobí škodu. Každá pomoc vyžaduje vstřícnost i soucítění. Každá pomoc je zasahováním do Boží spravedlnosti, která se dostavila v podobě důsledků

předešlého chování. Poskytujeme-li pomoc, poukazujeme tím nepřímou na milosrdenství, stáváme se prodlouženou rukou Hospodina. Pomáháme-li s bezpodmínečnou láskou, (neočekáváme opětování v jakékoliv podobě), poukazujeme na lidství v nás. Pokud ten, kterému pomáháme, není nám osoba blízká, lze hovořit i o oběti, nečiníme-li to s láskou. (Rozumí se tím například oběti války, tragických událostí, režimu...) Bůh po nás nepotřebuje, abychom mu přinášeli oběti, slepě věřili. U Boha nenajdeme takové vlastnosti, jako je ješitnost, chtivost. To by nebyl dokonalý, Nejvyšší, to by nebyl Bůh. Proto je Nejvyšší, protože slouží všem tím, že nám stvořil naprosto dokonalý svět i se všemi zákony platnými nestranně, bez výjimek a potřebné novelizace. Proto není potřeba, aby Bůh zasahoval do chodu tohoto světa. Je známkou neznalosti, nepochopení světa a zákonů Božích, ptá-li se někdo: „Kde je Pán Bůh, když je na světě tolik utrpení a nespravedlností?“ Já bych opáčil otázkou: „A kde jste měli vy Boha, když jste sháněli drby, páchali zlo, vynášeli soudy, rozšiřovali hněv a nenávisť, dopouštěli se krutostí?“ Ba naopak, tento svět je nejspravedlivější jaký může existovat, je-li vedle sebe dobro se zlem. Pouze naše slepota, nepochopení, krátká paměť a nedostatek pravdivých informací, které souvisejí s touto spravedlností nás vedou k tomuto chybnému závěru. A to je tak...

Tam, kde se pomoc odvíjí z lásky a radosti nehovoříme o oběti, obětování se. Nikdy to nelze nazvat obětí, pokud je pro nás důležitější projev laskavosti, lidskosti, je-li po nás žádán. Žádán je velice důležité, protože pokud nejsme požádáni, můžeme vnucovat svoji dobrotu postavenou často na naši špatné vizi, představě s neznalostí pozadí. V horším případě připravujeme druhého o zkušenost i poznání. Na to doplácí nejvíce děti, kterým si zvykli rodiče takříkajíc „zametat“ cestičky, aby to měly v životě co nejjednodušší.

Zdravé sebevědomí při rozhodování je provázeno laskavostí, slušností, úctou, tolerancí i soucítěním a stojí na mravních zvyklostech.

A ještě toto.

KDE JE ZDRAVÉ SEBEVĚDOMÍ,
TAM VŽDY NAJDEME LÁSKU,
POKORU A ÚCTU K SOBĚ I OSTATNÍM.

(Není to však sebeláska provázející pýchu.)

Vysoké sebevědomí se projevuje jak rozhazováním, „já“ na to mám, tak předváděním a sebechválou. Velmi často je doprovázeno silnou vazbou vztahu k materiálním hodnotám a z toho se odvíjející hrabivosti. Nízké ego je stejně škodlivé pro nás i okolí. Nízké sebevědomí, ego mají ti, kteří se snaží při sebemenší příležitosti zahrnovat ostatní svojí dobrotou. Jejich prvotním cílem je, aby mohli co nejlépe sloužit ostatním. Nemusí to být slovní projev docenění, protože těmto lidem stačí pouhá myšlenka, že udělali někomu radost. Čím více jsou schopni rozvíjet altruistický (lidumilný) postoj, tím šťastnější se cítí. Je velmi důležité rozpoznat hranice mezi laskavým, lidským přístupem odvíjejícím se z mravních, morálních hodnot těch, kteří nám pomáhají, a uspokojováním vypočítavosti, zneužívání nevědomosti druhých k rozvoji falešného vystupování. Při nízkém sebevědomí často předbíháme a přicházíme s takzvanou pomocí, i když jsme nebyli požádáni. Nabídneme cigaretu, přestože vidíme, že má svoje. Obklopujeme v nabídkách tím nejlepším co máme k dispozici. Obdarováváme tím, co jednou můžeme potřebovat a bude nám jistě chybět. Myšlenka, že uděláme dobrý skutek, je pro nás důležitější než osobní potřeba. Tímto každého zdravě smýšlejícího, počestného člověka stavíme do pozice nepříjemného odmítání, vysvětlování i výmluvných manévrů, které zatěžují a vytvářejí nepříjemnou atmosféru. Sami ztrácíme v očích přítomných na hodnotě, jelikož většina si uvědomuje skutečný stav, který není dobrý ani pro jednoho ze zúčastněných. Slabší povahy odmítající se bránit s neupřímným úsměvem a se slovy díky dary přijímají a stejně se v nepřítomnosti dárce zbavují všeho, co je z darů zatěžuje.

Rozkolísané pocity tak nenarušují jen náš vlastní stav mysli, ale rovněž narušují mysli ostatních. Albert Einstein tvrdil, že život jednotlivce má smysl pouze tehdy, slouží-li zkrášlování a zušlechťování života všeho živoucího. Já jsem přesvědčen, že život člověka, který jenom boří a ničí všechno dobré, je stejně důležitý, protože je nám učitelem. Učme se z toho co přichází, co potkáváme a nezatěžujme mysl vytvářením si názorů co je správné a co správné není. Co jsme nestvořili, nejsme hodni posuzovat. Čím méně názorů si během dne vytvoříte, tím krásnější den bude.

ŽÁDNÉ OTROCTVÍ NENÍ TAK POTUPNÉ JAKO OTROCTVÍ DOBROVOLNÉ.

Seneca musel být osvícený, i když jsem to nikde nečetl, tvrdím to, protože nám zanechal, kromě výše citované, tolik moudrostí.

PRAMENY INFORMACÍ

V dnešní době jsme doslova bombardováni nekonečným množstvím informací, které mají přímo či nepřímo vliv na kvalitu našeho života. Informace jsou často rozporuplné a orientace v jejich prospěšnosti je velmi složitá. Jak ve zdraví prožít toto *přechodné* období účtování? Na život je potřeba se dívat jako na dar, který nám byl dán, abychom se na pozemské pouti mohli něčemu naučit, a nikoliv jako na cestu utrpení, kterou je nutné si protrpět. Je prospěšné poukázat na vnitřní vedení osvobozující od systému a prostředí, kterému jsme často ke své nelibosti vystavováni, nedokážeme-li rozlišit, zda slouží informace k našemu užitku, anebo je tento pocit uměle vytvořen a v konečné podobě hájí zájmy jiných, a tak se stáváme obětí k uspokojování sobeckých zájmů na náš úkor. Nejmarkantněji se s tímto fenoménem setkáváme v reklamě. Dokonce na to existují školy, jakým způsobem obelstít. Zde, v těchto školách, se rodí klamavá reklama, stejně jako rozvíjejí asertivní způsob vystupování. Tady se učí pohybování se na hraně morálky v honbě za penězi. Stáváme se doslova nesvobodnými otroky bojujícími se vším, co nám komplikuje život. Tento neustálý vnitřní boj nás zbavuje možnosti věnovat se východisku z nouze. Vlastní rozum pod vedením ega na jedné straně a společenské pokřivené hodnoty na straně druhé si stále více nárokují nadvládu rozumu. Tím hlas duše vyjevující generální plán pro život je tišší a tišší a nakonec se ztrácí v hlomozu každodenních povinností, myšlenek a emocí. Nepracujeme-li na změně, nezbývá než čekat, až se staneme obětí následků svého vlastního konání.

Člověk dnes nebere velký ohled, zda se mu ze strany lidí dostává úcty nebo pohrdání. Jeho vlastní potřeby jsou mnohem, mnohem důležitější! Zdravý člověk je ten, který se při každé příležitosti – je-li požádán, angažuje při pomoci druhým lidem, a pokud to není možné, tak se alespoň vyhýbá tomu, aby škodil. Nenechejme se však zmýlit horlivými přístupy některých jedinců, kteří pod pláštěm starostlivosti

a zodpovědnosti hájí svoje zájmy. Prozradí je projevy arogance, zatvrzelé prosazování sebe za každou cenu. Není mým cílem vyvolat „hon na čarodějnice“. To tady již bylo několikrát a historie nás poučila o zvlí takového šílenství odvíjejícího se ze strachu a fanatismu. Poukazují tím jen na východisko z nouze.

ÚZKÉ ZAMĚŘENÍ VŽDY PODPORUJE SEBEKLAM
A SVĚRÁZNÝM, NEÚSTUPNÝM ZAMĚŘENÍM
SVOJÍ POZORNOSTI SE VE SVĚM DŮSLEDKU
STÁVÁME FANATIKY.

Věřím však, že při dodržení etických norem lidskosti lze zachovat zdravý pohled na lidské utrpení a věnovat mu jenom tolik pozornosti, porozumění i pomoci, kolik je nezbytně nutné k nápravě i poučení. Například přehnaná lítost projevovaná trpícím počas nemoci zde není namístě. Pochopíme-li, že nemoc v jakékoliv podobě je projevem škodlivého, zničujícího přístupu k fyzickému tělu, ale i důsledkem našeho škodlivého myšlení a konání vůči jiným, kterým takto způsobujeme bolest a utrpení, potom nám pochopení dovolí přijmout nové, zdravé pohledy i přístupy, přejeme brzké uzdravení. Někteří jedinci potřebují svoji nemoc. Nemají zájem se vyléčit, protože se naučili ze své nemoci těžit. Pro úsměv i porozumění: *I sestoupil Kristus na Zem, jelikož viděl nemocné. Položil ruku na chromého a ten opět začal chodit, potom položil ruku na slepého a on viděl, třetí když toto viděl, zvolal: „Na mně nesahej, já mám invalidní důchod!“* Milý čtenáři, věz, že tento smyšlený vtíp nemá daleko od myšlení některých trpících jedinců. Uvědomíme-li si vždy podstatu a skutečnost, budeme vidět ve světle pravdy a odmítat zamlžené, pokřivené a falešné důvody solidarity, které jsou velmi často zneužívány. Pomáhat jiným ano, ale nepodporovat lakotu, cílené podvody a vypočítavost. Různé nadace sloužící k zviditelnění pyšných pod rouškou lidskosti nemají nesmyslně zneužívat dobroty k podílení se na rozvíjení už tah pokřivených měřítek a přijatých norem mravnosti. Nesobecky dávat, pomáhat kde je

potřeba a mít porozumění, kde je utrpení, i přijímat jejich slabosti lze i bez zbytečného upozorňování na sebe, neboť to je cesta k lepšímu i k pravdě.

Matouš 6:2 Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budít pozornost, jako činí pokrytci v synagógách a na ulicích, aby došli slávy u lidí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu.

Přijmout nové postoje můžeme jenom v případě, že poznáme staré ve svém důsledku, co jsme doposud přijali za vlastní prostřednictvím výchovy, učení, studiem, vedením i kopírováním idolů, stejně jako získané „zpracováním“ našeho vnímání a myšlení šílenou propagandou, vymýváním mozku. Jenom vědomé poznávání nám otevře bránu k novému radostnějšímu životu. Potom nejsme tak silně odkázáni na milosrdenství v různých podobách, to přichází samo skrze poznání, že Vesmír je jako jeden dokonalý celek. Každá částička má v tomto organismu své místo, svůj smysl a své poslání. Všechny části celku jsou navzájem tak citlivým způsobem propojeny a tak všestranně spojeny, že se nikdy nemůže udát nepředvídatelná náhoda. Stav můžeme přirovnat k lidskému organismu, který je nám nejbližší, a toto tvrzení je na něm ověřitelné. U zdravého těla nenajdeme místečko, které by nás neupozornilo bolestí na to, co nám škodí. Dokonalá nervová soustava poskytne informace o postiženém místě. Školská medicína zná do poslední buňky lidský organismus i chemický vliv na něj, a proto využívá znečitlivění nervové tkáně k tišení bolesti anebo před chirurgickým zákrokem. Je to vlastně vložení bariery mezi tělo a duši. Není-li duše přítomná, je možné cokoli provádět s tělem bezbolestně, bez znečitlivění. Na naší cestě bychom si měli pamatovat, protože nám to prospěje a platí to pro všechny bez výjimky, že:

NÁSLEDKY SVÉHO JEDNÁNÍ POCIŤUJEME
NA VLASTNÍM TĚLE I OKOLNOSTECH NAŠEHO
ŽIVOTA, PROTO NEJSME ODKÁZÁNÍ
NA ETICKO-MORÁLNÍ A NÁBOŽENSKÉ NORMY
PŘIKAZUJÍCÍ NÁM SPRÁVNÝ SMĚR
PRO NAŠE ŽIVOTNÍ ROZHODOVÁNÍ.

SVOBODNÁ VOLBA

Absolutní svoboda v rozhodování je darem od Boha k naplnění příležitosti „realizuj se sám“. Byly nám vytvořeny veškeré podmínky potřebné pro tuto realizaci a jak, do jaké míry tuto příležitost využijeme nebo promarníme záleží pouze na nás. Nikdo kromě nás není zodpovědný za náš život, zdraví i případné hořkosti a nesnáze. Všechno co nás potká na cestě životem jsme si „zařídili“ sami. Je zavádějící a zcestné prezentování lidského utrpení jakýmkoliv způsobem jako důsledek cizího zavinění. Proto není zasahováno Boží vůli do chodu života kdykoliv svévolně. Obviňování Boha či druhých, je známkou neznalosti a nepochopení Božích zákonů. To jsme si řekli. Poznáním a porozuměním zákonům přírody vede k osvobození a lásce. Děje se tak skrze nás, našeho Božího jádra, které má každý v duši. Proto může být jenom naše duše nejlepším prostředníkem mezi naší myslí patřící rozumu a Bohem. Chceme-li být vedeni cestou Bohem, kterou jsme si zvolili před narozením, bezpodmínečně musíme respektovat projevy duše, našeho skutečného Já. To znamená myšlení a konání udržet v souladu s duší, která v podvědomí je také nositelem informací Boží vůle. Lze připustit námitku, že jsou jedinci, kteří v „jádro“ jsou zlí a nechají-li se vést vnitřním pocitem, dělají chybu. Je však důležité přijmout vysvětlení, že v těchto případech se důsledky strachu již zakořenily v podvědomí a instinkt je veden potřebou buďto nutné obrany, anebo prosazování potřeb pokřiveného charakteru. Síla intelektu musí být vyvážena citovou stránkou, aby se hlas duše, která je vyššího řádu, stal prostřednictvím intuice slyšitelný. Naše myšlení i činy v rozporu s touto vůli se projevují v různých podobách jak na úrovni psychické i fyzické, tak i v okolnostech našeho života. První krok neshody vnímáme jako negativní emoce. Přecházíme-li tyto pocity bez změny v myšlení, chování, nosíme v sobě negativní-hrubší energii, která mění k horšímu podmínky pro zdraví. V podobě nemoci a různých zdravotních potíží na fyzické úrovni jsme upozorňováni na přetrvávající stav. Někdy volání po nápravě přichází v podobě změn v našem prostředí

nebo okolí, kde se setkáme se situací, jakou jsme vlastním přičiněním vytvořili. To také už bylo řečeno. Záleží na tom, co více prospívá k zjednaní nápravy, zda fyzické potíže či prožití té samé situace. Vystižné rčení: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“. Není-li zjednaná náprava přes všechna varování, dochází k ukládání těchto informací do podvědomí a přenáší se s duší do dalšího života pod obecně známým pojmem karma. Podle karmického zatížení duše si pro narození vyhledá takové prostředí pro život, kde je možné odčinit to, na čem jsme se sami podíleli. Je zažitá představa o negativní karmě a míra naplnění je úměrná podmínkám, do kterých se narodíme. Všichni se setkáváme s lidmi, kteří se nám zdají jako Bohem vyvoleni, protože na co se podívají, to se splní. Je to známkou vysokého stupně zralosti duše z předchozích životů a jako odměna či dar se mohou jevit i podmínky, do kterých se následovně rodí a přináší si sebou vrozenou inteligenci i talent a výjimečné schopnosti projevující se již v ranném dětství. Tento dar je zároveň zkouškou obstojí-li bez újmy, či pýcha je dovede k pohrdání těmi, kteří jsou vystaveni chudému prostředí za účelem svého růstu. Jestliže nemají žádnou sobeckou motivaci, nemohou tito „vyvolení“ cítit žádnou vinu. Jestliže ale naše myšlení v nás probouzí nespokojenost se stavem i děním kolem nás, dopouštíme se hříchu. Neovládáme zkoušku, vracíme se zpět.

**HŘÍCH NENÍ PŘESTUPEK PROTI SPOLEČENSKÝM
NORMÁM A MORÁLCE STANOVENÉ SPOLEČNOSTÍ,
HŘÍCH JE PORUŠENÍ PRAVIDEL
STANOVENÝCH STVOŘITELEM.**

Trestní zákoník, stejně jako mravní normy, vymysleli lidé, aby jejich život byl bezpečnější, lehčí, velmi často se neshoduje s vůlí Nejvyššího. Je to však odvážné tvrzení, které může některé jedince dráždit, ale v tom případě bylo pochopeno nesprávně. Vyjádřím se jinak. Bohu nezáleží na našem bezpečí a lehkosti. Z jeho milosrdenství nám poskytuje všechno, co potřebujeme k růstu v duchovní rovině. Pro nás je důležité *přijít k rozumu* a není podstatné, kolik trpíme na této cestě.

Nestvořili jsme tento svět, proto nemáme právo soudit co je dobré a co je špatné. Neznáme ani všechny souvislosti, které jsou příčinou stavu, jenž se nám nelíbí. Je otázkou jak můžeme vynášet soudy, neznáme-li všechny okolnosti s tím související. Tímto si pouze přivoláváme stejné podmínky a prostředí, které kritizujeme, buď v tomto nebo v příštím životě. Proto mějme na paměti, že:

NOSITELEM ŠTĚSTÍ, RADOSTI, ÚSPĚCHU I UZNÁNÍ
A ÚCTY JE HARMONICKÉ SOUŽITÍ S OKOLNÍM SVĚTEM
BEZ NEGATIVNÍCH EMOCÍ.

Člověk má samozřejmě povinnost dodržovat pravidla umožňující udržet harmonii ve všech oblastech, od vztahů přes přírodu až po duchovno. Lidé však neznají tato pravidla, ba často je vědomě porušují a jsou potom trestaní důsledky. Proto tolik lidského utrpení. Proto tolik obviňování „nechápatých“ Hospodina, *jak se může dívat na tolik lidského utrpení*. Sami si o to „říkáme“, ať vědomě či z neznalosti. Př. 15:32

*KDO SE VYHÝBÁ TRESTU,
NEVÁŽÍ SI VLASTNÍHO ŽIVOTA,
KDEŽTO KDO DOMLUVY POSLOUCHÁ,
ZÍSKÁVÁ ROZUM.*

Na závěr. F. Tůtčev napsal: *Učení o karmě je pro člověka velmi uklidňující. Učí člověka chápat životní situace jako důsledek něčeho konkrétního, zbavuje ho strachu před neznámou budoucností a ukazuje mu možnosti usměrňování jeho života. Díky učení o karmě člověk snáze pochopí smysl svého života, rozpomíná se na úkol, který sám sobě dal a naučí se vnímat značky, směrovky a ukazatele, které ho životem vedou. Dovede pochopit důvod problematičtějších situací, které se mu přihodily a dokáže předcházet situacím přicházejícím. V chaotickém a těžko předvídatelném světě, v jakém dnes žije většina lidí, dokáže dělat vědomá rozhodnutí.*

Pro mne není důležité, zda existuje karma a je-li toto učení pro člověka uklidňující, pro mne je velmi podstatné, že stou-

penci tohoto učení jsou pro své okolí laskavější, vděčnější, pokornější, přejícnější, skromnější, snášenlivější a agresivita i týrání či násilí v jakékoliv podobě je jim cizí. Zkráceně řečeno – jsou lidštější po všech stránkách člověčenství, přestože dokonalost jim chybí jako nám ostatním. A ještě toto. Jistě si mnozí čtenáři uvědomí, že není potřeba se učit lepšímu chování. To přijde automaticky samo, podaří-li se nám zničit v sobě zlé, škodlivé návyky i strach, který je často šíleným tvůrcem. To jsme přijali za vlastní mnohdy nevědomě, ale většinou pod tlakem okolí. Pro začátek cesty je prospěšné více než se může na první pohled zdát vyřadit ze svého slovníku všechna hrubá slova. Ty v nás pouze zesilují negativní energii a umocňují agresivitu. Přináší to vnitřní klid a mír, stejně jako celkovou harmonii. A to snad stojí zato každému soudnému člověku.

P.S.: Milý čtenáři, dokážeš si představit jak, krásná by byla Země, pokud by jsme ji zbavili člověka – „Tvůrce“ štěstíčka svého? Pochyboval bys ještě o dokonalosti Stvoření, dokonalosti Boží? Modleme se...

PRO ULOŽENÍ DO PODVĚDOMÍ

Milí čtenáři, je to nevyjádřitelný pocit radosti poznávat zlaté lidičky tímto úžasným způsobem. Dnes již vím, že čtenáři tohoto žánru patří mezi hledající, laskavé a zdvořilé, a lze je bez nadsázky zařadit mezi zlaté dušičky. A je vás opravdu hodně, víc než jsem očekával. Děkuji za všechny reakce na předchozí knížku a bude moji snahou vaše četné dotazy při zachování diskrétnosti jednou zodpovědět v některé další knize. Přeji si, aby vám byla pohlazením srdíčka i slzičkou radosti v oku.

Přeji všem, a mým čtenářům sedmkrát, aby v životě vědomě prožívali úžasný pocit radosti, potkají-li človíčka s velkým srdcem, plným lásky a pokoje i s potřebou dát jakkoliv najevo každému ve svém okolí, že je hoden i toho, který jednou bude hoden, aby mu věnovali alespoň minutku ze svého vzácného času, který nám dal Bůh k dispozici. Dušenko moje zlatá, ať ti přetéká srdíčko láskou i pokojem, pak učiníš radostný každý okamžik... a nebudeš ztrácet čas hledáním Boha, protože takového Bůh si tě najde, ať jsi kdekoliv.

S požehnáním přeji jenom všechno to, co přináší lásku, pokoj a radost žít.

S dokonalou úctou váš Honza.

OTČE, VOLÁM K TOBĚ

Milosrdný a všemohoucí Bože,
prosím tě skrze našeho Pána Ježíše Krista,
očisti, prosím, tomuto čtenáři mysl, tělo i srdce
a vlož do tohoto čistého srdíčka lásku,
jenž vkládáš do všech, kteří hledají tvoji tvář.
A posilňuj tuto lásku k Tobě,
bližnímu svému a sebe sama.
A já Ti za to děkuji skrze našeho přímlyvce
a Pána Ježíše Krista.
A to je tak.

Amen

NÁŠ VZTAH K BLIŽNÍM BY SE NEMĚL LIŠIT OD NAŠEHO VZTAHU K BOHU...

Všemohoucí a milosrdný Bože,
prosím Tě skrze Ježíše Krista Pána našeho,
pohleď na naše trápení,
a zbav nás toho, co nás tíží,
a ujmí se nás,
abychom poznali tvou otcovskou dobrotu a lásku.

Amen

Ó nebeský Otče,
prosím,
staň se mým vůdcem,
nechť jsou moje skutky projevem tvé lásky na Zemi.
Amen

Veď mne Otče,
prosím,
abych mohl být používán jako Tvůj nástroj a prostředek požeh-
nání,
abych Tvou lásku mohl projevovat těm,
s nimiž se každodenně setkávám;
nechť jsem prostředníkem Tvé milosti.

Amen

Milosrdný a všemohoucí Bože,
prosím o dostatek síly i víry,
abych překonal zkoušku,
které jsem vystaven.

Amen

Buď šťasten a buď veselý.
Nechť tě neopouští láska,
milosrdenství a pokoj,
jenž přichází od Otce k těm,
kteří jsou jeho služebníky.

Amen

... k Tvé milosti.

Jan Vaš

Nemocné ego, nejrozšířenější choroba

ISBN 978-80-239-9944-0

Doporučená cena: 149,- Kč

Návrh obálky, grafické zpracování a příprava tisku:

Martin Kutěj Black Eminence

www.blackeminence.cz

Jazyková korektura:

Mgr. Jaroslav David tel.: 737 976 951

Vydal:

Jan Vaš, Vsetín

Tisk:

TAVA Graphical, spol s r. o.

Sladovnická 4

620 00 Brno

První vydání

Kontakt na autora

Adresa: Jan Vaš

Benátky 1891

755 01 Vsetín

vas.j@seznam.cz

Tel.: 731 728 866

VEŠKERÁ PRÁVA JSOU VYHRAZENA.

Žádná část této publikace nesmí být v žádném případě
reprodukována, uložena na nahrávací systém
nebo vysílána bez předchozího písemného souhlasu autora.

Jan Vaš, Vsetín, 2007
ISBN 978-80-239-9944-0